

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKA

- Bazı erkekler, beni gözle-riyle soyuyorlar...
- Hiç durma, sen de onları soymaya bak!..



**7600'ü aşan seçkin elemanı
ve 300'e yaklaşan Şubesiyle
Türkiye İş Bankası
memleketimizin her tarafında
halkımızın hizmetindedir**



BÜTÜN BANKA MUAMELELERİNDE EMNİYET... SÜRAT... KOLAYLIK

Yurt içinde ve dışındaki şubeleri ve yabancı memleketlerdeki geniş muhabir şebekesi sayesinde Türkiye İş Bankası, bilûmum banka hizmetlerini müşterilerinin menfaatlerine en uygun şekilde ifa etmektedir.

Bu hizmetlerin ifasında personelin gösterdiği güler yüz, iş terbiyesi, muamelelerde sağlanan sürat, emniyet ve kolaylık Türk halkının öncelikle İş Bankasını seçmelerinin başlıca sebebidir.

TÜRKİYE  BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 4789 — 104)



AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 30 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 19 Temmuz 1967

Kıbrıs Türk'ünün Kaynanası!

Yunanistan Başbakanı Konstantin Koliyas, Milliyet gazetesinin Atina muhabirine bir demec vermiş. Kıbrıs davasının çözümünü Enosis'te gördüğünü tekrar eden Başbakan cenaplarına gazeteci sormuş:

«— Yunanistan ile Kıbrıs arasındaki ilişkilerin durumu nedir?»

Konstantin Koliyas hazretlerinin bu soruya verdiği cevap pek anlamlıdır:

«— Yunanistan ile Kıbrıs'lı Rumlar arasındaki ilişkiler bir anne ile kızı arasındaki ilişkiler gibidir.»

Bu cümle, arap saçma dönen Kıbrıs davasının üstüne kelime kelime ışık serpecek kadar önemlidir. Çünkü aynı gazeteci bizim Başbakanı:

— Türkiye ile Kıbrıs'taki Türkler arasındaki ilişkilerin durumu nedir? diye sorsa alacağı cevap muhakkak şöyle olurdu:

«— Türkiye ile Kıbrıs'lı Türkler arasındaki ilişkiler bir baba ile oğul arasındaki ilişkiler gibidir.»

Peki, bu oğul ile kız Yeşil Ada'da bir arada ve rahat yaşarlarken, nasıl olmuştur da işler şeker renge dönmüştür; ve nasıl olmuştur da kavga, gürültü, mücadele, itiş, kakış, zırzır, dırdır ayuka çıkmıştır?

Atina'da oturan anne, boyuna kızı fitlemese, tahrik etmese, kıskırtmasa, düzeni bozmak için el altından tahrikler yapmasa acaba Yeşil Ada'da hayat cehennem bir köşesine benzeyecek midir?

Evli olanlar bilirler! Kaynana geçimsiz, şımarık, ne oldum delisi, müzevir oldukça kız anasına kendini kaptırır. Uslu akıllı oturacağı yerde boyuna kavga gürültü çıkarır:

- İsterim de isterim!...
- Ne istersin?
- Enosis isterim!
- Neden o?

— Artık seninle bir arada yaşayamam!

Kaynana bu manzaradan keyifli, yumruğunu beline dayamış, cadaloz suratının mostmasını bütün bozarak haykırır:

— Afferin benim kızım!... Haydi, anana lâıyk olduğunu göster bakayım!

Kız, anasından cesaret aldıkça yapmadığını koymaz, tırnaklarıyla, dişleriyle oğlanın üstüne hücum eder... Ne yapsın oğul:

— Lâhavle! çeker, durur.

Cadaloz kaynana konuyu komşuyu dolaşır.. Çene kuvvetli, pa-

ra çok, akraba bol, aile geniş, tezviraatın bini bir para:

— Bu iş böyle gitmez, kızımı isterim, kocası olacak herif Müslüman! Hem oturdukları ev benimdir, üstelik damadın babasının elindeki topraklar da benimdir. İzmir de benimdir, İstanbul da benimdir, Ayasofya da benimdir!

Bizim oğul Yeşil Ada'da bunalmış, neredeyse takımı taklavatı toplayacak kırk yıllık yerini bırakıp Anavatana göçecek. Kız bunu bildiği için edepsizliği artırdıkça artırıyor. Olduğu yerde ter ter tepiniyor, ağzına geleni söylüyor. Papazı, piskoposu, zangoçu, palikaryası kıza tempo tutuyor. Kaynana, Atina'da Akropol'ün tepesine tırmanmış çığlık çığlığa bağıyor:

— Ayasofya'da âyin yapacağım!

Gün görmüş babanın soğuk kanlılığı neredeyse sona erecek:

— Yah! Ayıptır, etmeyin, eylemeyin!

Dinler mi hiç kaynana?

Yunanistan Başbakanı Konstantin Koliyas cenapları haklı... Yunanistan ile Kıbrıs Rumlarının ilişkileri gerçekten bir ana ile kızın ilişkilerine benziyor.

Ama Koliyas hazretleri Kıbrıs'taki Türkleri öksüz de sanmasın. Yunanlı edepsizliği artırdığında ve kaynanalık şamatasını taşırdığında alacağı ders tarihin sayfalarında yazılıdır.

Mustafa Kemal bundan 45 yıl önce o dersi verdikten sonra, bir akşam güneşinde sofrasını Koronboyu'na kurmuştu. Venizelos o dersin anlamını pek iyi anlamış bir Yunan Başbakanı idi...

Bay Konstantin Koliyas, Venizelos'un ruhuna danışırca hem kaynana ve hem de kızı için hayırlı bir iş yapmış olacaktır.

AKBABA

Para darlığı için tedbirler alınmıyor. — Gazeteler —



Demirel — Eee, kemerleri biraz gevşetin bakalım!..

Eski ve yeni

«Maliye Bakanı, vergilerin ıslah edilmesini istedi.»

«Sağlık Bakanı, hastanelerin ıslah edilmesini istedi.»

«A.P. Grubu, para darlığının önlenmesini istedi.»

«Demirel, susuzluğun giderilmesini istedi.»

Hey gidi günler, hey... Eskiden oy isteyenlerden, millet de aksaklıkların giderilmesini isterdi. Bugün oy isteyenler, aksaklıkların giderilmesini de millettten istiyorlar. Vatandaş olmak kolay mı? Oy vereceksin, vergi vereceksin, iktidara getirdiklerine maaş vereceksin, sonra da memleketi baştan aşağı ıslah edeceksin!

Neyini paylaşalım?

Son basın toplantısında bir gazetecinin sorusunu cevaplandıran Demirel, «Zengin malını paylaşalım mı?... O zaman hep fakir oluruz.» demiş.

Aman aman, ne zengin malını paylaşalım, ne de fakir olalım. Hattâ hepimizin zengin olması için, gerekirse fakirin malını paylaşalım... Ama paylaşacağımız neyi kaldı fukaranın?...



Nihayet kaldırdık

Adnan VELİ

— Alo!... Kâzım bey, sen misin kardeşim?
— Ben'im... Buyur...
— Uyuyor muydun?
— He ye... Uyumuş galımışım.
— Ne konuşmştuk dün akşam? Kaldırmıyacak mıydık?
— Neyi canım?
— Şeyi canım...
— Haaa, galdıracağız.
— Niye uyuyorsun öyleyse?
— Samırsaklı cacık yemişim Ramazan bey. Bi rehavetlik virdi, bi uyku çökertti ki üzerime, vallaha bilemen.
— Kalk uyan. Biliyorsun, biz bu işe aylardır hazırlanıyoruz. Kim ne derse desin, kaldıracacağız.
— Helbette galdırcez...
— Durma öyleyse, elbiseni giy, çabucak gel.
— Pekey... Çirek zahat sonram ordıym.

Disiplin Kurulu, parti içinde durmamacasına tadsızlık çıkaran, üyelerin keyfini kaçıran ve Kurul Başkan Yardımcısının deyimi ile «Parti tesadüfünü» bozan, Metin Çatlatan adlı üyenin «Partili» sıfatını kaldırma meselesini görüşmek üzere, o gece alelacele, ilçe binasının arkasında toplanmıştı.

Disiplin Kurulu'na, Dâvâ Vekili Ramazan Tintin başkanlık ediyordu. Benzin bayii Kâzım Pakvicdan, Başkan yardımcısı olarak, Tuhafiyeci Zekeriyâ Hakyemez, Arzuhalci Nuri Tamyazar, ve Nakliyeci Ahmet Dörtteker, üye sıfatıyla kurula katılmışlardı.

İl Başkanının isteği üzerine acele toplanan Disiplin Kurulu, Metin Çatlatan'ın İl Başkanlığından gelen beş

dosyasını incelemiş ve kendisini de ilçe binasına çağırarak, savunmasını almak istemişti.

Kurul toplantıya geçtikten sonra, Dâvâ Vekili, önündeki dosyalardan birincisini açarak:

— Arkadaşlar, dedi. Partili üyelerimizden Metin Çatlatan adlı arkadaşımızın yediği naneler, artık arşı âläya kadar uzanmış bulunuyor. Metin Çatlatan yüzünden, partimizi de çatlatmaya hiç niyetli olmadığımız için, il başkanının emri gereğince bu muzur herife haddini bildirmek ve kendisinin «Partili» sıfatını kaldırmak için burada toplanmış bulunuyoruz. Her ne kadar kaldırma kararımız kesin ise de, hukuk kaidelerine göre, âdet yerini bulsun diye, kendisini çağırıp savunmasını almak gerektiğinden şimdi huzurunza sanığı dâvet edeceğim. Önce onun söylediklerini dinleriz. Sonra da sıfatını kaldırırız. Tamam mı arkadaşlar?

Üyeler bir ağızdan tasdiklediler:

— Tamam, tamam...
— Nuri bey, sen sanığı çağır bakalım buraya...

Arzuhalci Nuri, yerinden kalkıp o da kapısını açtı. Dışarıda bekleyen Metin Çatlatan'a eliyle işaret etti. İçeriye, gençten, derli toplu bir adam girdi. Kurul Başkanı:

— Buyur Metin bey kardeşim, dedi. Şu iskemlenin üzerine otur. Biliyorsun, senin hakkında şikâyetler çoğaldı. İl Başkanlığından gelen dosyalar da arttı. Artık bu sefer başının çaresine bak. İlk dosyanın münderecatına göre, şey meselesinden sanıksın.

Metin Çatlatan merakla sordu:

— Ne meselesinden?
— Sayın başkanımız kalkınma nutku söylerken, sen de ağızdan ge-

yirmiştin. Geyirdiğin hususunda yedi tanık var. Hepsini de geyirdiğini söylüyor senin...

Metin Çatlatan, bu suçlama karşısında hafifçe gülümsedi. Üyelerden Kâzım Pakvicdan ona döndü:

— Savurmanı yap! dedi.

Metin Çatlatan:

— Kâzım bey, dedi. Sen daha savunma ile savurmayı karıştırıyorsun. Öyle olunca benim savunma yapmam ne ifade eder?

Kâzım Pakvicdan içerledi bu sözle:

— Bizim lügatımız o gader ziyade değelse bilem, viçtanımız gayetle e-yidir. İster savurma olsun, ister gavurma olsun, orası sana ait değil. Bizim başkanımız kalkınma lutku söylerken, sen hangi selâhiyetle geyirir? İlk sıftah bu hareketin, Anayasa'nın mattesine uymaz.

Metin Çatlatan gülümsedi:

— Hangi maddesine uymaz?

— Mattesinin lümeresi zihnimde galmadı. O matte, der ki «Her kim bilcümle nutuk ve hürriyet konuşması mevcut olup, o insan konuşurkene, geyirti yapmak aşırı cebran olup Anayasa'ya aykırıdır» deyî yazılıdır. Öyle değil mi Nuri ağbey? Hişşt, uyuyon mu Nuri ağbey? Azıcık gözlerini aç...

Arzuhalci Nuri silkelen-di:

— Tabii, tabii, hemşerim, dedi. Haklısın.

Metin Çatlatan sordu:

— Ne hususta haklı?
— Söylediği lâftan yana haklı.
— Ne söylemişti o?
— Kulağımı açıp da dinleseydin. Bir lâf on sefer söylenmez ya... Sen savunmanı yap bakalım.

Metin Çatlatan önüne baktı, bir an düşündü. Sonra konuşmaya başladı:

— Arkadaşlar, dedi. Partinin Baş-

kkanı, kalkınma nutku söylerken, benim, ağızdan geyirdiğim iddiası doğrudur. Ama, bir partilinin, başkası konuşurken geyirmesi, Batı demokrasilerinde kabul edilmiş temel haklardandır. Geyirti fizyolojik bir olaydır. Midede biriken gazların, yarattıkları basınçla, bir kısmının, boğazdan ağız yoluyla ve sesli olarak, yüksek dikkatinizi çekerim, ağız yoluyla ve sesli olarak, dışarıya çıkması keyfiyettir. 1945 yılında San Fransisko'da imzalanan İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi de, ırk, renk, din, dil, mezhep ve cinsiyet farkı gözetmeksizin, her insanın geyirme hakkına sahip olduğunu kabul etmiştir. Biz, özellikle 1960 devriminden sonra, demokrasinin sağlam temellere oturması için mücadele eden insanlarız. Demokrasi, belli haklara karşılıklı olarak saygı duyulmasını gerekli kılan bir yönetim sistemidir.

Benzinci Kâzım atıldı:

— Orasını ağnadık. Emme, sen, Başkanımız kalkınma lutku söylerkene, ne deyî geyiriyon? Onun savurmasını yap da, biz de «Partili» sıfatını ona göre galdırcez.

— Yani ben savunma yapmam da, yapmamam da kaldıracaksınız, öyle mi?

— Tabii galdırcez emme, savurmasız galdırır mıyız hiç? Savurmalı galdırcez. Çünkü haktan ve gannundan şaşmayız biz...

Metin Çatlatan kaşlarını çatı:

— Peki öyleyse, dedi. Yukarı caminin halıları ile kurşun borularını çalan Ziya'nın «Partili» vasfını niye kaldırmıyorsunuz?

— Onun ecelesi yok.

— Ya Muhtar Necati'nin inegini çalan Arap Beşir'in «Partili» vasfını niye kaldırmıyorsunuz? Ya Hacı Hafızgil'in gelinini zorla dağa çıkaran Rüstem'in «Partili» sıfatını niye kaldırmıyorsunuz? Ya askeriyeğe söğen Esrarıcı Niyazi'nin sıfatını niye kaldırmıyorsunuz?

Bu sözlerle en çok Dörtteker Ahmet içerledi:

— Gardeşim, sen savunma mı yapıyon, yoğsam ittânâme mi okuyon? Melmeketin üşkek menfaatleri senin ne üzerine vazife?

Benzinci Kâzım destekledi onu:

— Tabii bilâder... Her bi şeyin bi sırası var. Biz şincik aşırı cebran üstünde duruyoruz.

Metin Çatlatan:

— Peki öyleyse, dedi. Benim savunmam bu kadar...

Başkan Ramazan Tintin:

— O halde Metin bey kardeşim, dedi. Şimdi dışarı çıkıp bekle... Biz durumu, aramızda konuşup karara varacağız.

Metin, Disiplin Kurulu üyelerine soğuk bir selâm vererek dışarı çıktı. Başkan kapıyı kapadıktan sonra:

— Gördünüz arkadaşlar, dedi. Sıcunı inkâr etmiyor. Kendi ağzı ile söylüyor. Bu bakımdan suçı sabit olmuştur.

Benzinci Kâzım atıldı:

— Helbetteee!... Onun suçu, dünden sabitti. Öyleysen, sıfatını galdıralım.

Başkan ekledi:

— Evet, zaten ben de onu teklif edeceğim size...

— Galdırcez helbette...

— Galdırmayıp da nitcez? Yüzde yüz galdırcez...

— Galdırmaymcek iflâh olmaz zaten...

— Peki, o halde oyunuzda sunuyorum...

— Sun ya...

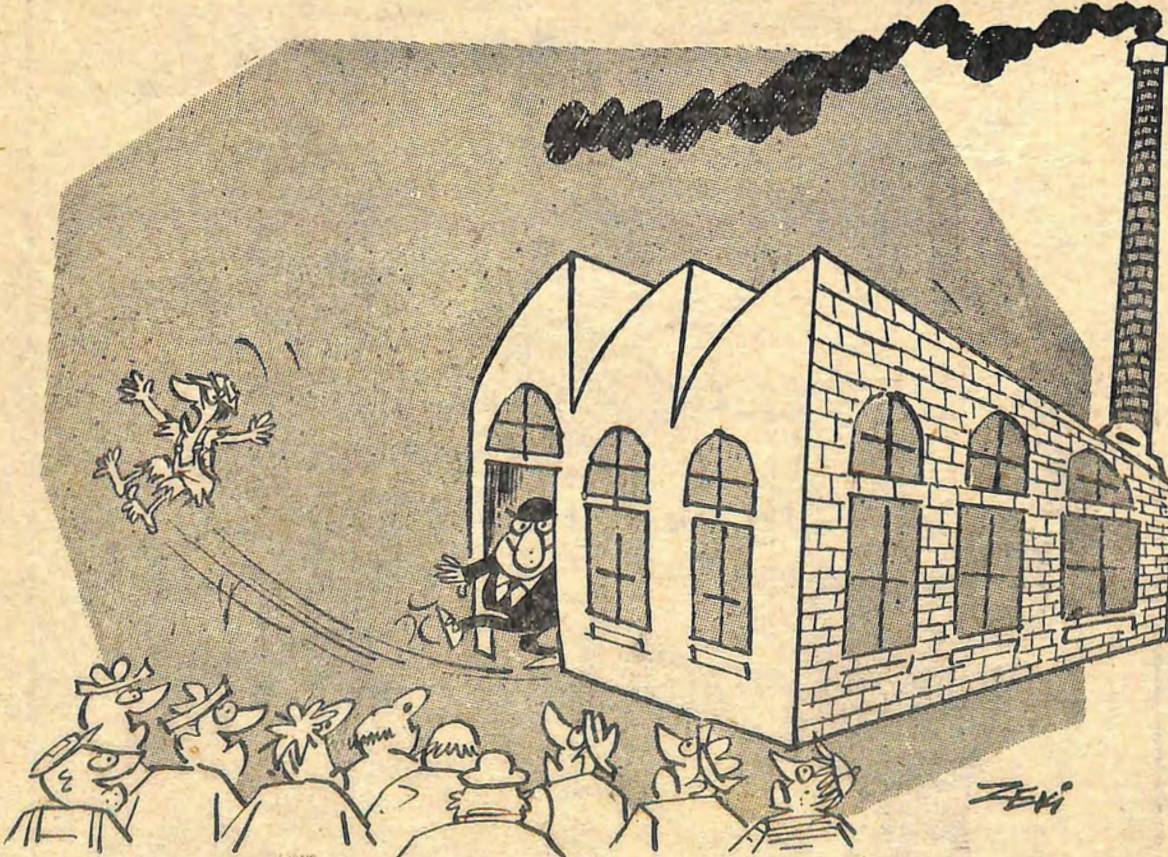
— Sunuyorum. Metin Çatlatan'ın «Partili» sıfatının kalkmasını kabul edenler?

Eller kalktı. Başkan tekrar sordu:

— Etmeyenler?... Yok... Kabul edilmiştir. Arkadaşlar!... Şimdi ikinci dosyaya sıra geldi. Çağırılım tekrar sanığı...

O sırada Dörtteker Ahmet, yerinden kalkıp bitişik odaya geçerken Başkana döndü:

Transfer mevsimi başladı. — Gazeteler —



Fabrikatör — Yok mu içinizde beni transfer edecek?..

— Ramazan ağbey, dedi. Ben şurda azıcık kestiriyim. Vallaha dün ağşemden üç zahat uyum var. Siz sanığın savunmasını diyeyin. Oy vir-miye sıra gelince, ben galkarım.

Tuhafiyeci Zekeriyya da ayağa kalktı:

— Az bir şey ben de yüzüme su çırpıya gidiyorum. Şimdi gelirim, dedi.

Benzinci Kâzım kapıya gidip Me-tin'i içeriye çağırdı. Başkan, onu is-kemleye oturtuktan sonra konuştu:

— Kardeşim!... Sen geçen gün Ço-makçı Ali'nin kahvesinde, «Bu mem-lekette sosyal adalet gerçekleşmeli-dir» demişsin. Dedin mi?

— Dedim.

Benzinci Kâzım atıldı:

— Didin haaaa!... Vay dört ayak-lı itin guyruk dibi vaaaa;... «Sos-yal edalet gerçekleşmeli» didin haaaa!...

Sonra içeriki odaya seslendi:

— Ahmet ağbey, Zekeriyya ağbey. Az bi şey uyumayın da, şu herifin lâfına bi gulak virin hele... Sosyal edalet dimiş lan... Vay keçi kehlesi vaaa! Sayın Başkanım, sıfatını gal-dıralım bunun, aklı başına gelsin.

Başkan içeriki odaya seslendi:

— Ahmet, Zekeriyya!... Kaldırıyo-ruz sıfatını... Ne dersiniz? Ahmet be!... Size söylüyorum. Ne de çabuk içiniz geçti be!...

İçeriden cevap geldi:

— Beni mi çağırıyon başkanım?

— Biz kaldırıyoruz. Ne diyorsu-nuz siz?

— Galdır, galdır. Tamamdır... Zekeriyya ne diyor?

— O, yüzüne su çırpı emme, ge-ne de uyuyagaldı... Onun yerine de ben galdır diyom...

Başkan, Metin'e döndü:

— Bu dosyadan dolayı da, «Par-tili» sıfatını kaldırdık kardeşim.

Metin gülüyordu:

— Oylama yapmadınız ki... Oylamayı yaparız canım... Ko-lay o... Sen şimdi, dışarıda bekle biraz, Metin bey kardeşim...

Metin dışarı çıktıği vakit, Benzinci Kâzım Başkana döndü:

— Ramazan ağbey, dedi... Bu ağşem, samırsaklı cacık yidiğimden kelli, ayakta duramıyom vallaha... Ben de içeride az bi şey... İskemle-nin üzerinde...

— Haydi git öyleyse... Biraz din-len... Üçüncü dosyayı alıyorum ben...

— Tamam ağbey... O da galsın... Arzuhalci Nuri, kapıya gidip sanı-ğı çağırdı. Başkan konuştu:

— Metin bey kardeşim... Üçüncü dosyada sana isnat edilen suç, bazı kimselere hitaben «Biz halka hiz-met etmek zorundayız» demişsin...

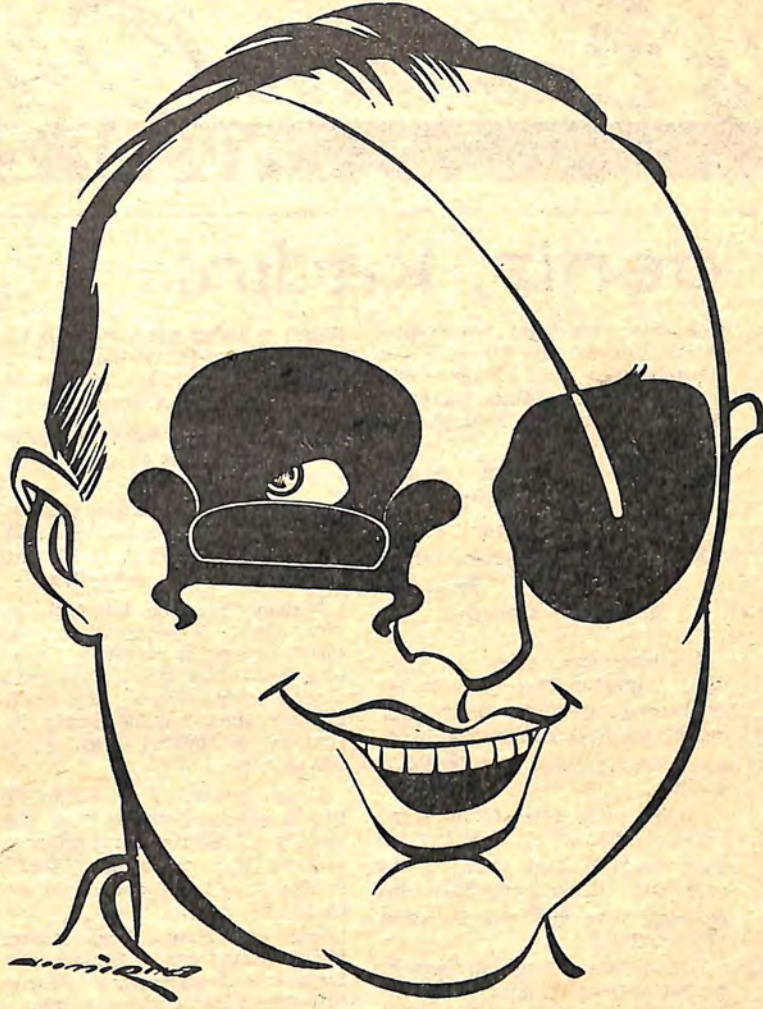
— Dedim.

Bu sefer Arzuhalci Nuri atıldı:

— Senin ne üzerine vazife bira-der? Benim vazifem, elbet bunu söy-lemek...

— Galsın Başkanım, galsın...

Başkan içeriye seslendi:



Yazısız

Karşılıklı

Belediye Zabıtası tarafından alınan arabalarını geri isteyen seyyar esnaf, Belediye Sarayının karşısındaki parkta oturarak, Belediyeyi protesto edecekmiş.

Bırakın canım, güldürmeyin insanı... Eğer oturmak bir pro-testo şekli ise, belediye memurları yıllardır Belediye Sarayında oturma oturma esnafı protesto ediyorlar!

Türkleri görsün

Türk Turizmi hakkında bir makale yayınlayan dört Alman şöyle diyor: «Parası çok, akı kıt, sınırları kuvvetli olan Tür-kiye'ye gitsin!»

Bunun ya mürettep ya da tercüme hatâsından böyle çıktığını sanıyoruz. Zira makale yazarları gerçekten Türkiye'ye gelip, du-rumu gözleriyle görmüşseler, şöyle yazmaları gerekirdi: «Parası çok, akı kıt, sınırı kuvvetli olan Türklerin, turist adı altında ge-len aç ve sefillerle usanmadan nasıl uğraştığını görmek isteyen-ler, Türkiye'ye gitsin!»

— Ahmet, Kâzım, Zekeriyya!... Ne diyorsunuz?...

İçeriden horultular geliyordu. Baş-kan bir daha seslendi:

— Kalksın mı?

Benzinci Kâzım cevap verdi:

— Üçümüz nâmina söylüyorum. Galsın...

— Metin Çatlatan'ın «Partili» sı-fatının kaldırılması, oy birliğiyle ka-bul edilmiştir. Metin bey kardeşim... Sen dışarıda bekle biraz... Dördüncü dosya için, biraz sonra savunmanı alacağız.

Metin çıktı, dışarıda bekledi... Çok bekledi... Bu sefer kendisini çağır-an olmamıştı. Yarım saat kadar bekle-dikten sonra, meraklanıp kapıyı ha-fifçe aralayarak içeriye baktı. Baş-kanla, üyelere Arzuhalci Nuri de masanın üstünde uyuyakalmışlardı. Usul adımlarla öteki odaya geçti. O-rada da başkan yardımcısıyla öbür iki üye, horultulu bir uykuya dal-mışlardı. Metin, Benzinci Kâzım'a sokuldu. Hafifçe omuzuna dokundu:

— Hişşt Kâzım bey, Kâzım bey!...

Adam, korkuyla uyandı uykusun-dan... Şaşkın bakışlarını etrafta do-laştırdı. Metin'i görünce sinirlendi enikonu... Sert bir sesle:

— Ne var? Ne uyandırıyor be? dedi.

Metin, çekingen bir sesle:

— Toplantı devam etmiyecek mi? Uyuyacak mısınız daha? dedi.

— Görmüyor mu? Aramızda se-nin durumunu konuşuyoruz...

— Ama uyuyorsunuz siz...

— Oğlum, biz ermişiz... Biz uyur-ken gendi aramızda konuşuruz...

— Haaa, şimdi kendi aramızda mı konuşuyordunuz?

— Helbette ye...

— Öyleyse rahatsız etmiyeyim si-zi... Sonucu yarın öğrenirim...

Ve Metin çıkıp gitti...

Ertesi sabah, İl Başkanlığına şu telgraf çekilmişti:

«Sayın Başkanlığımıza,

Yüksek makamınızca gönderilen ve Metin Çatlatan'ın «Partili» sıfatı-nın kaldırılmasını öngören dosyalar, Disiplin Kurulu'nun sabaha kadar devam eden disiplinli çalışmaları so-nunda, etraflıca incelendikten sonra karara bağlanmış ve her beş dosya için de, sanığın «Partili» sıfatının kaldırılmasına oy birliğiyle karar verilmiştir. Böylelikle Metin Çatla-tan'ın «Partili» sıfatı, kurulumuzun bu tarihi kararı ile, farkedilmiş bu-lunmaktadır. Bundan sonrası siz bü-yüğümüze ait olup, saygılarımızı su-narız...

Tıntın, Pakvicedan, Hakyemez, Tamyazar, Dörtteker...

Telgrafı postahaneye kendi eliyle teslim eden Benzinci Kâzım, Arzu-halci'nin önünden geçerken, sulu su-lu gülüyordu:

— Nuri ağbey!... Eninde sonunda şu herife, üç vitaminli Arı Mama'yı yidirdik. Öyle değil mi ağbey?... Hah hah hah haaa!... Şu demokrä-siyi icat eden, vallaha bin yaşasın...

Adnan VELİ

Maliye Bakanı, «Kredi musluklarını açıyoruz» dedi. — Gazeteler —



— Şunu da, şunu da!..

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yaz, deniz, kadın!

SİZE bugün gençlerin şaşa-
cağı, ihtiyarların üzgün üz-
gün baş sallayacağı bir şey
söyleyim mi? Biz yaz denilen
mevsimi Cumhuriyetten sonra
tanıdık!

Onu, önce edebiyatımızda ara-
yalım: Divan şiirinde, bahar üs-
tüne yazılmış manzumeler var-
dır, adına Bahariye denmiş. Kış
üstüne şiirler vardır, onların da
adı Şitaiye... Ama, yazı öven,
mısra mısra dile getiren bir şiir-
rimiz olduğunu bilmiyorum
ben... Galiba, yalnız Tevfik Fik-
ret «Aveng-i şühür-Mevsimlerin
Hevengi»nde yazı da anlatır...
Sonra, Yahya Kemal'in güzel se-
sini duyarız:

Gönlümle oturdum da hüznün-
lendim o yerde,
Sen neredesin ey sevgili yaz
günleri nerde?

Ama bahar, böyle mi?... Böyle
bir kaç mısra içinde mi?... O,
her kasidenin başındadır, bütün
divan edebiyatımızı doldurur:

Esti nesim-i nevbahar,
Açıldı güller suph-dem,
Açsın bizim de gönlümüz,
Sâki medet sun cam-ı cem!

Servet-i Fünun'un en alafranga
şairi Cenap Şahabettin bile bu

gelenekten kendisini kurtarama-
mıştır. Sevgilisi ile bir gece aşk
içinde sarhoş olup ölmeyi düşü-
nürken, baharın mimarına yase-
menlerden bir türbe kurdurur:

Birlikte terk-i cism edelim
mevte bir gece
Mest-i garan iken.

Kursun bahâr ruhumuz üstün-
de gizlice
Bir türbe-i semen!

Cumhuriyetten önce yaz ney-
di?... Çocuklar için uçurtma ile
dondurma.. Büyükler için?.. Ha-
remli, selâmlıklı Alemdağı, Çır-
cır, Hünkâr suyu gezilerinden
başka?..

Plâjlar şehri güzel İstanbul'da,
insan vücudu, ancak dört beş ki-
şilik, budaklı çam tahtaları ile
çevrilmiş deniz hamamlarında,
güneşsiz suyu görürdü: Bellerde
peştemallarla...

Mütarekede, bolşevik saldırı-
şından kaçan Moskof bildircik-
ları, bize, kumumuz, denizimiz
ve güneşimiz olduğunu öğrettir-
ler... Cumhuriyet de onlardan
faydalanma hürriyetini verdi.

Yazmadan duramayacağım: Ga-
liba yıl 1925... Akbaba'ya çarşaf
bozması, siyah mayolu bir kadın
resmi koyduk. Ama ne mayo..

Şimdi o kadar uzun eteği, o ka-
dar kapalı göğsü ve kolları orta
yaşlı hanımlarımızın günlük el-
biselerinde bile bulamazsınız...

Ama biz, açık saçık karikatür
basmak suçundan üç ay hapis ce-
zası yedik!..

Şimdi Havva anamız, plâjları-
mızdan birine inse, hayretten ağ-
zı açık kalır: «Cennetten kovulan
kızlarım ne kadar çok» diye...

Birkaç yıl var ki İstanbul, ba-
harı unuttu: O insana at olup çay-
ırlar ortasında otlamak, kısarak
olup yeşillikler içinde kişnemek
arzusu veren baharı... Ya, çisen-
tili bir Mart soğuğu içinde tit-
riyoruz, ya Ağustos sıcaklığı içinde
bunahıyoruz...

Geçen pazar, İstanbul'un iki
büyük plâjını gezdim: Sarı, kırmızı,
yeşil dilimlerle ve düğünlerle
üçte biri gizlenmiş göğüsler
ve göbek altı üçgenler ötesi iyi-
ce yanmış...

Bazı kadınların utangaç duruş-
larına dikkat ettim. Bunlar kim-
lerdi biliyor musunuz?... Vücut-
ları henüz kararmamış olanlar...
Çağımızda göğüs, kol, bacak be-
yazlığı âdeta yüz karası sayılıyor!

Evet, evet, evet... Her şeyin de-
ğiştiği bir dünyada yaşıyoruz. A-
yabın bile!

Yusuf Ziya ORTAÇ

4 Temmuz 1963

Azgınlık

BEN ağzın insandan korka-
rım, hem de kaç yaşında
olursa olsun. İsterse kun-
dakta bebek!

Düşünün bir kere, çatır çatır
bir ağlamaya başladı mı, sus-
mak bilmez: Ne mame, ne salın-
cak, ne ninni... Eskiden böylele-
rini, haşhaş kaynatır, birkaç ka-
şık verip sızdırırlarmış!

Çocukların azgınlından da gö-
züm yılar: Dur bilmez, otur bil-
mez. Yazın ağaç tepelerinde, kışın
kartopu, kızak peşinde... Ne
yüzünde, ne dizinde çentiksiz ye-
rini bulamazsınız. Böylelerine
dayak da para etmez. Hele abla-
sının, annesinin, hattâ babasının
bir sırrını biliyorsa!

Delikanlının azgını... Haaa, iş-
te bu müthiş olur! Hem de ister
yazıcı olsun, ister ezici!

Ezici de mi ne, dediniz?... Şo-
för!

Azgın yazarın elindeki kalem,
aklı başında erkeğin elindeki si-
lâhtan tehlikelidir... Direksiyon
da öyle!

Birinin diline, öbürünün oto-
mobiline düşenin Allah yardım-
cısı olsun!

Kabadayının, sarhoşun, hırsı-
zın bile akıllı uslusudur. Ak-
lı başında kabadayı kendine söz
söyletmez ama, gelene geçene de
balta olmaz. Olursa, bir gün, ne
caka kalır, ne afi... Sarhoşluk da
böyledir: Neşe verecek kadar iç-
meli, neşe kaçırarak kadar de-
ğil!... Hele hırsızlık, büsbütün öl-
çü meselesi!...

Canım, hırsızlık bu, ölçülü, ölçüsüzü olur mu? demeyiniz...
Olur! Meselâ nerdeyse unutul-
muş kahramanlar arasına girmek
üzere olan Necdet Elmas... Pek
âlâ, namuslu namuslu otomobil
hırsızlığı edip geçirin gidirmiş!..
Ama güpe gündüz şehir ortasın-
da banka soymaya kalkarsan ol-
maz!

Hani uçarı bir Ermeni delikan-
lısından baldızı gebe kalmış.
Komşu erkekler konuşurlarmış
aralarında:

— Canım herkes baldızına su-
lanır ama, bizim Agop tadım ka-
çırdı!

Onun gibi, hırsızlığın bile tadı-
nı kaçırmamak lazım!

Azgınlık, galiba bir mizaç, bir
yaradılış işi... Şöyle hafızanızı
yoklayın, mutlaka bir iki tamdık
bulursunuz: Azgın erkekler var-
dır, yaş arttıkça azgınlığı da ar-
tar. Böyleleri için: Teneşir pak-
lar, derler!

Ama en müthiş, en korkunç
azgın, politika azgınıdır... Politi-
kannın azdırdığı adam, Abdülhak
Hâmid'in «Finten»deki «Davalacı-
ciro» su gibidir, her sözü, her
davramışıyla:

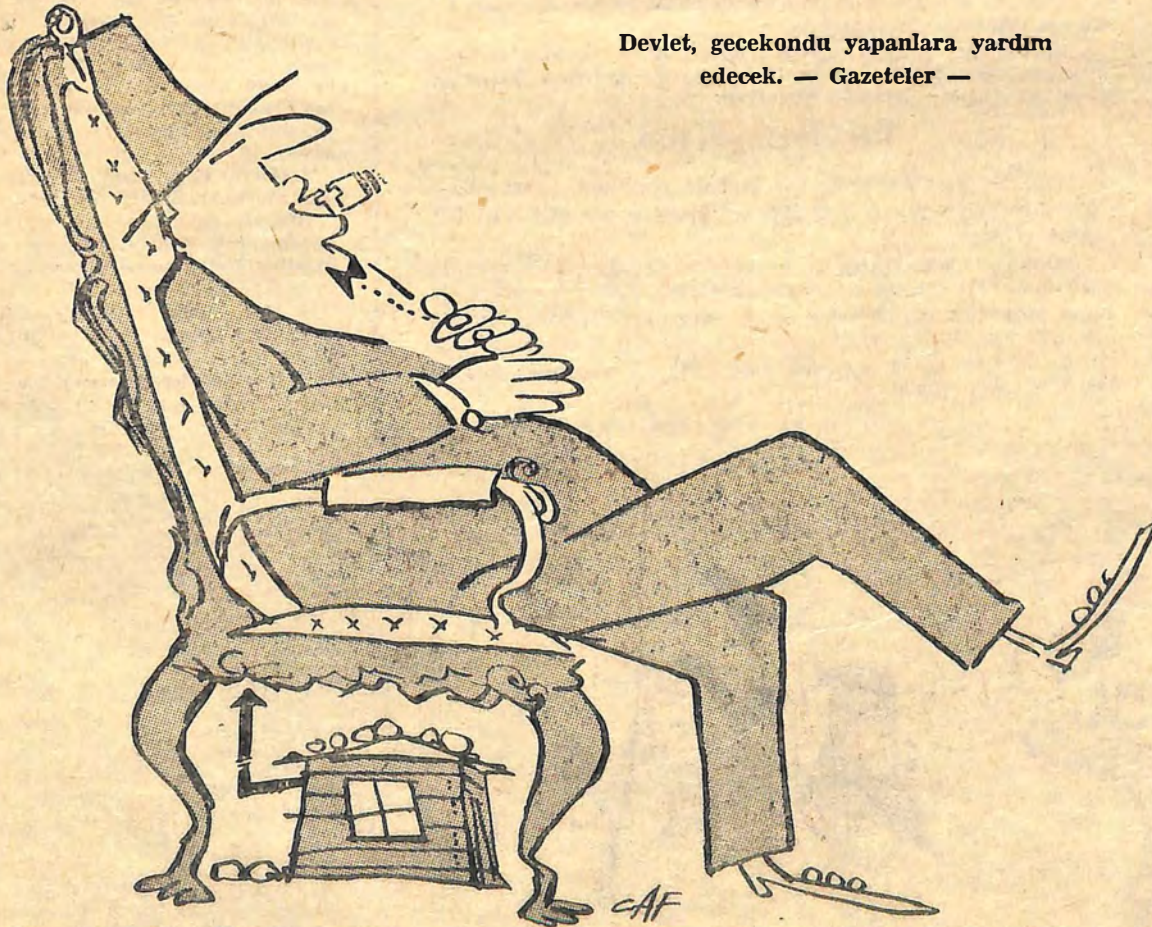
Öyle bir şiddet-i tasmin ile
çıktım ki yola,
Karşıma çıksa eğer senki me-
zârım dönmem!

Diye haykırıyor, ölüme mey-
dan okuyor samırsınız...

Aman Tanrım, sen bizi azgın-
lıktan, hele politika azgınlığı-
ndan kurtu!

Y. Z. O.

28 Eylül 1961



Devlet, gecekondu yapanlara yardım
edecek. — Gazeteler —

Yazısız

Ankara

Saadettin Bilgiç'e teşekkür

Biz bu Ankara Mektuplarını azıcık yanlış tutturduk «gibisine» geliyor. Altını ihmal ettik kalb paramın uğruna. Vatandaşın içine hiç mi hiç dalmadık da, sivri uçuklu tepelerde sıçradık hep!...

Bre gafil diyorum kendime!... Bre sorumsuz!...

Çenesiz (lafçı olmayan anlamında), koca reisim, (Koca reis biliyorsunuz, A.P. anlamında, Sadettin Bilgiç'in adıdır. Eskiden başkasının... sana teşekkür etmek istiyorum, Sait Taşdıvar için... Tanımıyorsun onu. Yoklama hafızanı. Mitinglerde görmedin. Ricacılar arasında da. A.P. kanatları barışçılık üzere gerilince, tepesine getirildiğin teşkilâtın, mütevazı bir üyesi!... Devlet Demiryollarında muhasebe memuru. Elinden milyonlar geçer: Kendisine yaramaz. Aylığı 400 lira'dır. 400 lira olduğu için de, Sincan'da 100 liraya oturur. Kış kıyamet, yaz ve bahar, gününün iki saatini, Ankara Sincan, git geline ve gel gitine harcar...

Fizikman, Kâmuran Evliyaoglu'na benzer. Hani, A.P. kurucularından, C.H.P. Yönetim Kurulundan, hizmetini, değerinden ötürü olacak, her partinin kapış kapış kabullendiği Kâmuran Evliyaoglu... Onun sarışınlığında, onun boyunda, çok tekne görmüş çividi gömleği ve çorapları onunkilerden daha gustolu... Gözleri onunkinden mâsum, onunkinden daha «yaşamış» aynı zamanda, sözleri onunkinden sıcak ve çoğumuzunkinden insicamlı...

Eksiği, şans eksikliği ve ihtiras eksikliği.. Dişli tırnaklı, icabında ağlamaklı sızlamaklı ihtiras!...

Koca Reisim, bu laf kalabalığının ardında şaşkın bakışını görür gibiyim, o barış içinde yaşayalı, kurşunsuz, tabanca namlusuna benzeyen gözlerinle!... Teşekkür etmek istiyorum, o kadar... Sait Taşdıvar için...

Tabii ki, sana, bunca geciken D.D.Y. memurlarının bekledikleri gecikmiş ikramiye için teşekkür edecek değilim... Tabii ki sana, o kuşetli trencağızlara yeni kondurulmuş, cıgara paketi kadar yastıkçık, «hayali» pike, soğuk banket derisinin üzerinden seçim vaatleri gibi kayan, çarşafcağız, reformundan teşekkür edecek değilim...

Haa, koca reisim, arada bir «Adapazarı'nda unuttuk» falan diyorlar çarşafcağızları, bilesin... E hafıza-i beşer... Yalnız işte biraz katmerli unutkanlık oluyor... Vatandaş'tan aldıkları, «baç» ı iade etmeyi unutuyorlar o reform rehinelere için se-ninkiler!...

Sait Taşdıvar içindir teşekkürüm...

Atom ve hidrojen bombaları yüzünden
dünyanın başı deritte. — Gazeteler —



— Aaah, başım!..

Uzun zamandan beri, vatandaşımı duymamıştım, onun bana duyurduğu kadar!... Ve dövünüyorum kendi kendime. Bre gafil, bre sorumsuz.. Altını, kalb para için bunca ihmal ettin haah!.. diye diye.

SİNCAN

Sincan nahiyesi Ankara'nın bir tütürümlük ötesindedir. Arabayla 15 dakika, ya çeker ya çekmez. Yanlış enformasyon, yanlış anlama yüzünden yanlış trene binmiştik; ben ve leyrek-bacak kızım. Ne zaman doğrusuna bindik ki?...

Ufak istasyonda «doğru treni» bekliyorduk. Bir saat kadar vaktimiz vardı. Sait Taşdıvar bizi trende görmüştü «erkeksiz kadın» olarak. Ve himayesine almıştı, biz talep et-

meden. Bavullarımızı indirmişti E-vine gideceğine, yanımızda kalmıştı akşam karanlığında. Bizi gar şefini barınağına sokmuştu. Çay teklif etmişti. Burası makas dalresiydi aynı zamanda. Hiçbir dalgınlık, hiç bir ihmal affetmeyen güç mesleklerini yapıyorlardı makasçılar. «Rank» diye bir takım dizili demir kolları indiriyorlardı rayları ayırıp birleştiriyorlardı. Yanlışlık, dalgınlık, ihmal, büyük baş işidir...

— «Bacım» dedi biri, «çay ister misin? Çocuk üşümüş olacak...»

Ne uzaktı politikaya batmış Ankara. Ne yakındı Sincan'daki vatandaş!... Uzakta köpekler yalnızlıklarını havlıyorlardı. Ölgün ve seyrek ışıklar geceyi delmeğe uğraşıyordu.

Mektubu

Ne uzaktı Ankara. Ne yakındı vatandaşlarım!... 12.000 nüfusluymuş Sincan. Ankara'dan dedik ya, bir tütürümlükteydi. Bir telefonu vardı, işlemiyordu beşten sonra. Elektrik vardı: Yanmıyordu gece yarısından sonra. Bir hastahanesi vardı: Acil vaka istemiyordu, cerrahı yoktu. Bir lisesi vardı: Hocasız ve tek sınıflıydı.

Gri banketli bekleme salonunda benim halkım bekliyordu: Siyah beyaz yemeniyle küçük ahnaları sarmalanmış, paket gibi kundakların içinde süt bebekleri, bir pijamalı sırnaşık küçük kız, önünde sepetler yığılı çarşaf ve cerbezeli bir bacı... Yorgun aile reisleri...

Köpekler ulumağa devam ediyordu uzaklarda, bebeleri, analarına daha fazla yaklaştırmak bekleme salonunda. Tek göz ışıklar, donuk ve sabit, geceyi delmeğe uğraşıyordu. İçimiz ılıktı. Sait Taşdıvar yanımızdaydı.

VE MERSİ KOCA REİS

Düdükler öttü. Buharlar, içimde taşıdığım hiddetler gibi hırıldadı. Sait Taşdıvar, valizlerimizi kaptı, çakıl taşlarının üzerinde biraz fazlaca tökezliyerek trene taşıdı. Bacağının sakat olduğunun farkına vardım... Ve bizi «doğru trenin» konduktörüne, kalbine ve lisanına emanet etti...

Şimcilik koca reisim, tabii ki, sana, cıgara kutusuna yastıklar, Adapazarı'nda unutulmuş çarşaf, yanlış enformasyonlar için teşekkür etmiyecem de, Sait Taşdıvar'lar gibilerini, mütevazı tarafından da olsa, tepesinde oturduğum teşkilâtta barındırdığın için teşekkür edeceğim...

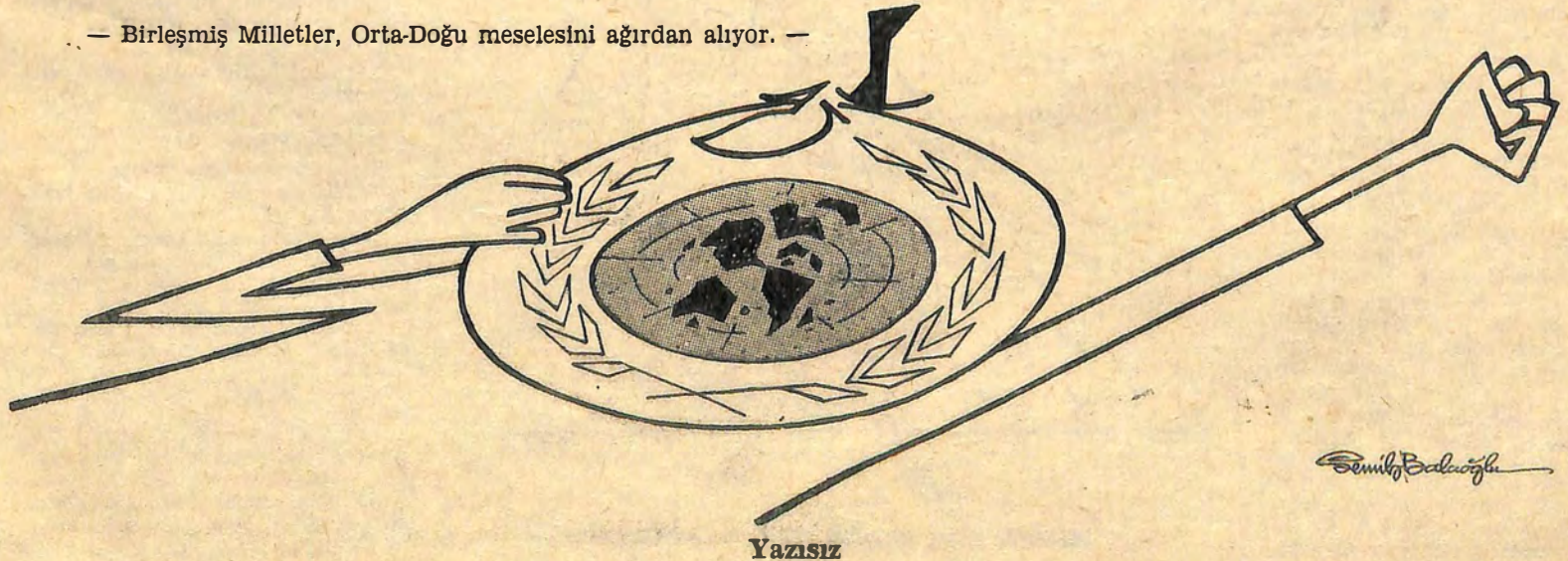
Mersi koca reis!...

Sincan köyü Ankara'dan bir tütürümlüktür. Telefonu vardır: Beşten sonra işlemiyen. Elektrik vardır, 12 den sonra yanmayan. Hastahanesi vardır, acil vaka kaldırmayan... Ve hâlâ, İnönü'lerim, Feyzioğullarım, muhalefet etme cesaretini kendilerinde bulurlar bunca iktidardan sonra... Tövbe tövbe!... Ortanın bilemem neresi diye tuttururlar küşürler, Güven Partileri kurup güvensizliklerini ilan ederler... «Halk, halkçılık, halktan yana» diye hâlâ... Bugünkü iktidara, bizler çatabiliriz sabahdan akşama kadar, ama sizler, pırırlarım, mirlerim, sizlere, susmak bile düşmez... Tövbe tövbe!... Büyük laflar falan filân, işte Sincan köyü Ankara'dan bir tütürümlük ötede... Ve orda, bugüne dek Ankara Mektuplarında adları geçmeyen Sait Taşdıvar'lar var...

Bana; «Ya bugüne kadar senin aklın nerdeydi?..» diye sormıyacak mısın Akbaba?...

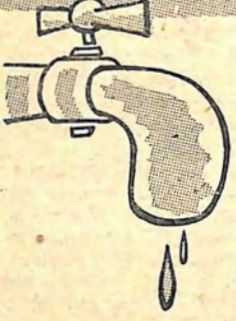
Nimet ARZIK

— Birleşmiş Milletler, Orta-Doğu meselesini ağırdan alıyor. —



Yazısız

Sular 5 dakika aktı



Vedat Saygel

S ABAH işe giderken burun buruna geldiğimiz komşu binanın kapıcısı:

— Uğurlar olsun ağabey, dedi. Bu susuzlukla ne yapacağız?

Bizim semtte susuzluktan daha büyük bir dert de, her sabah aynı insanlarla, aynı konu üzerine dakikalarca çene çalmak!... Sanki şehrin suyunu kesen benmişim gibi adamın yolunu kesip, geç kaldığın işine daha geç bırakmıyorlar mı, susuzluk, beynine işleyen güneş falan değil ama, ayaküstü sohbetleri öldürüyor insan!

Susuzluktan yıkayamadığım yüzümü bir yandan elimle temizlemeye çalışırken, bir yandan cevap verdim:

— Ne yapacağımızı vallahi ben de şaşırdım kardeşim. Baksana, işe bile yüzümü yıkamadan gidiyorum!

Ondan kurtuldum, evimizin yanındaki manava mal getiren hamal:

— Allah sonumuzu hayra çıkarsın, dedi.

Boş bulunup sordum:

— Neden?...

Ters ters baktı:

— Size göre bir şey yok bey... Siz terlediniz mi, serinlemek için ister kira gidersiniz, ister denize... Ben, bizim gibi garibanlar için söyledim o lâfı... Koskoca Temmuz geldi gidiyor, büyük adamlarımız hâlâ, «Yakında şehre bol su verilecektir» gibi lâflar ediyor! Len Temmuz da geçti mi, ardı sonbahar bunun... Kış günü suyu kime verecek?

«Terlediniz mi, serinlemek için ister kira gidersiniz, ister denize...» diyen hamala, doğru dürüst temizleyemediğimden hâlâ yarı kapalı duran sol gözümün ucuyla şöyle bir bakıp, yürüdüm.

Peştemal büyüklüğündeki mendiliyle terlerini silip silip yolun kenarına sıkın köşedeki hanın kahvecisi:

— Yok azizim, dedi, bu cehennem sıcaklığının altında millet ölüyor mu, kalıyor mu, susuzluktan yanıyor mu diye düşünen bir büyük adam yok bu memlekette.

— Yaa, sormayın birader, kimse-nin kimseyi düşündüğü yok!

— Peki, n'olacak halimiz?

— Bilmem ki... İyi olur inşallah.

— Elini vicdanına koy şöyle: Şişe suyu ile çay demlenir mi?

Biz ailece, sudan sonra çayı da bıraktığımız için, «Bilmem» anlamında dudaklarımı büzdüm.

— Demlenmesine demlenir, hem çay da iyi olur. Ama söyle allasen, yalnız suyuna onbeş kuruş verdiğin çayı yirmibeş kuruşa satarsan, kâr kalır mı?

Ötobüse adımlarımızı birlikte attığımız daire komşum, yol boyunca nefes almak için bile duraklamadan, susuzluktan yakındı da yakındı. Oysa eski bir borcu yüzünden akmayan musluklarının suyunu üç ay önce kesmişlerdi. Şimdi sular aksa da,

kiyamete kadar akmasa da, ona ne idi?

Her zamanki gibi bütün gün dairede susuzluktan bahsedildi, otobüste susuzluktan bahsedildi, tuvalette susuzluktan bahsedildi.

Akşam eve dönerken yolumu kesen köşedeki hanın kahvecisi:

— Gördün mü, dedi, su nasıl getirilmiş?

— Nereden getirdiniz?

Gözleri ışıl ışıl adamın:

— Bir çay iç, eve öyle gidersin, diye kolumdan çekti. Bak suya?...

Musluğu açmasıyla, terkosun gü-rül gürlü boşalması bir oldu! O şaşkınlıkla:

— Aman bana müsaade, çayı başka zaman içerim, diye yerimden fırlamışım.

Aylardır suya hasret yaşamaktan, kendi kokum kendime ağır gelmeye başlamıştı.

— İç şu çayını da gidersin.

— Demek sular geldi!...

Bir Genel Müdür tavrıyla cevap verdi:

— Geldi değil, getirdik.

— Yani siz getirdiniz. Nasıl oldu bu iş?

— Sabah sen gittikten sonra kafam bozuldu. Açtım Su İşlerinin telefonunu, ağzıma geleni söyledim müdüre... Gık diyemedi. Sonra da gördüğün gibi sular geldi!

Çayı nasıl içtiğimi bilmiyorum. On adımlık ev, on kilometre sanki... Sağ salım eve gidip, düşün altına bir girsem, dünyalar benim olacak! Çayın son damlalarını yudumlarken, gömleğin düğmelerini çözmeye başlamıştım bile!

Köşede:

— Hey gözünü sevdiğimin suya bak suya, diye manav tuttu.

— Yaa, dedim, Allah razı olsun kahveciden... Müdür de yabancı değil her halde...

— Boşver yahu, dedi manav, kim takar kahveciyi?...

— Peki su nasıl geldi?

Sırtta:

— Getirdik işte... Ne demişler a-talarımız?... İş bilen, kılıç kuşana-nın. Çoktandır kafamdaydı hani... Unutmasam da, şu milleti susuzluk-tan kurtarsam diyordum kendi ken-dime... Ama dert bir değil ki... Ko-nu komşudan da ses çıkmayınca, u-nuttum, gitti! Öğlende geldi aklıma. Beni kırmayacağını bildiğim için aç-tım telefonu sucuların en umum müdürlerine, dedim durum böyle böyle...

— Ağzına sağlık.

— Gölde az su kalmış da, ondan vermiyorlarmış. Dedim bak haa, yok mok anlamam. Her yeri bırak, bi-zim semte su vermeye bak. Nasıl, iyi demiş miyim?

Eve bir atsam kendimi...

— Hay Allah razı olsun.

Fırtına gibi savuştum yanından. Apartmana gelmeden, ceketi, boyun-bağını çıkartmıştım bile. İçeri da-larken, komşu binanın kapıcısı el etti:

— Gel hele komşu, gel.

— Yukarı bir çıkayım, gelirim.

— Sen hele gel de, evine sonra gi-dersin. Gel bak ne görsetecem.

Bodrum katının kapısından başı-mı uzattım, dairenin ta öbür ucun-dan hâlâ el ediyordu:

— Gel hele gel, korkma...

Yanına gittim. Kulağını bir tahta kapıya yapıştırmış, bir şeyler dinli-yordu:

— Bir bak hele, bu gelen neyin sesi?

Kapıya kulağımı dayadım, daya-mamla da insanı mest eden serin, musikili sesin, aylardır hasret kal-dığım su sesi olduğunu anladım:

— Su sesi!...

— He ya, su sesi...

«Neyse, manavın sayesinde suya da kavuştuk» dememe fırsat verme-den devam etti:

— Çok uğraştım, çok yoruldu-m ama, mahalleyi de suya kavuşturdum! Bah, dedim umum müdürün genel mavinine. Akşama kadar su geldi, geldi. Gelmedi miydi, benden de günah gitti!

Çaresiz:

— Sen de sağol, dedim.

Pişkin pişkin cevap verdi:

— Suyu nedeceğim ben? Millet kullansın, sevabı yeter bana... Hele diğne diğne...

Oturduğumuz daireye, çoluk çocu-ğun:

— «Aman ne oldu sana böyle?» di-ye cınlayan bağırsıkları arasında, he-men hemen yarı çıplak girdim.

Evdekilere:

— Bir şey olmadı, dedim. Su ge-tirdim de...

Şaşkınlıkları biraz daha arttı:

— Su mu getirdin?

Ben bir yandan banyonun yolunu tutarken, bir yandan onlara cevap veriyordum:

— Ne sandınızdı ya?...

Karım sordu:

— Hani tenekele? Aşağıda mı bı-raktın?

— Yahu saçmalamayın tenekeyle bize kadar değil, terkostan şehre ge-tirdik suyu... Haydi şimdi duşa...

Ne söylemek istediğimi gene an-layamadılar ya, çaresiz bana uyma-ya mecbur kaldılar. Karım:

— Sular akıyor mu yani? diye sor-du.

— Elbette akıyor. İnanmazsanız gelin de görün!

Ben önde, ev halkı arkamda, itişe kakışa banyoya sığıştık.

— Hay kim sebep olduysa, Allah tuttuğunu altın etsin, diye duaya başladı annem.

— Kim sebep olacak? Açtım Su-lar İdaresinin telefonunu...

Hepsi birden bağırdı:

— Ay, sen mi?...

— Ben ya... Ağzıma geleni söyle-dim. Böyle rezalet olmaz dedim. Ya bizim semte su verirsiniz, ya da is-tifa edersiniz dedim.

Onların hayran bakışları arasında kavradım musluğu, çevirdim:

— Bakın bakalım, bu ne?...

Deli olmak isten değil... Bizde su-yun damlası yok!

Annem cevap verdi:

— Işık oğlum, ışık!

Sabah işe giderken, karım:

— Sen o müdüre bir telefon daha ediver bari, dedi.

Evden çıkarken komşu binanın kara kara düşünen kapıcısına:

— Aman, dedim, n'olur o müdüre bugün bir telefon daha ediver

— Bırak allasen beyim, dedi, ko-ca müdür bi kapıcının sözünü din-ler mi?

Manav, akşamki övünmelerini u-nutmuş:

— Bizim milletimiz böyledir âbi, diyordu. Sular beş dakika aktı, her-kes kendine bir pay çıkardı. Böyle-lerini tutup, «Hadi ulan» diyeceksin. «Erkekse şu suları bir daha açtır da görelim!»



Piyasada para sıkıntısı çekiliyor. — Gazeteler —

YEDİ

PAZARTESİ

Benzerlik

İşcan, Johnson'a benzetilmiş.

Benzer çapkın. Malûm, biri Amerika Birleşik Devletleri'nin Başkanıdır, diğeri koskoca İstanbul Belediyesinin... Biri, dünya devletlerinin yarısını elinde tutar; diğerinin ardında sadece Zeytinburnu halkı var. Ve nihayet biri önüne gelene borç verir; diğeri önüne gelenden borç istemekle geçinir. Hani benzerliğin böylesi de, yabana atılacak cinsten değildir.

SALI

Sel gider...

Piyasayı yakından ilgilendiren son günlerin en önemli konusu hakkında, ilgililer nihayet görüşlerini açıklamışlar: «Para darlığı geçicidir!»

Biz de aynı fikirdeyiz. Ne demiş atalarımız: «Sel gider, kum kalır». Bu geçici olan para darlığının sonunda da, her halde «para» geçer, yine «darlık» kalır!

ÇARŞAMBA

Yanlış anlaşılıyor

«Plân görüşmeleri sırasında C.H.P. ile G.P. Mecliste çatıştılar!»

«Meclisin dünkü oturumunda Ecevit ile A.P. sözcüsü çatıştı!»

«2. beş yıllık plânın görüşmeleri sırasında, Alican A.P.'lilerle çatıştı!»

Maksadımızı anlatabilmek için şu politikacılara ne yap-



Yazısız

sak bilmem ki... Görüyorsunuz işte... Millet, «Bir araya gelip çalışın» dedikçe onlar, birbirleriyle çatışıyorlar!

PERŞEMBE

Biraz kımıldasak

Demirel, «Kudüs konusunda hassasiyetle duruyoruz» demiş.

Eh, geleneğimizdendir, dururuz.

Kıbrıs konusunda hassasiyetle duruyoruz; Batı Trakya'daki Türkler konusunda hassasiyetle duruyoruz; Personel Kanunu konusunda, işsizlik konusunda, pahalılık ve ihtiyaca yetmeyen okulsuzluk konusunda da hassasiyetle duruyoruz.

Hep duruyoruz anlayacağınız... İnat ve hassasiyetle... İşte bu sebeptendir ki, yerimizde sayıyoruz!

GÜN

CUMA

Eller Ay'a...

İ.E.T.T.'nin otobüs pasolarını iptal etmesini yeren Türkiye Belediye Zabıtalari Sendikaları Konfederasyonu, durumu şöyle özetlemiştir: «Belediye Zabıtası yaya kalmıştır!»

Doğru, doğru ama, pasoların kalkmış olması sebep değil ki buna... Çarşı - pazar kontrolsuzluğundan fiatlar çıkınca Ay'a, Belediye Zabıtası zaten kalmıştı yaya!

CUMARTESİ

Devir değişti

Gelibolu'lu bir pehlivan güreşte yenemeyince, rakibini sopa ile öldürmüştü!

Adamcağız gazetelere geçecek kadar kötü bir şey yapmamış ki... Modaya uymuş. Güreşlerdeki «kıran kırana» devri çoktaaan kapandı. Pehlivanlıkta olsun, politikada olsun, ticarete olsun, yeni moda'nın ismi «vuran vurana!» Hani tıpkı aşktaki gibi...

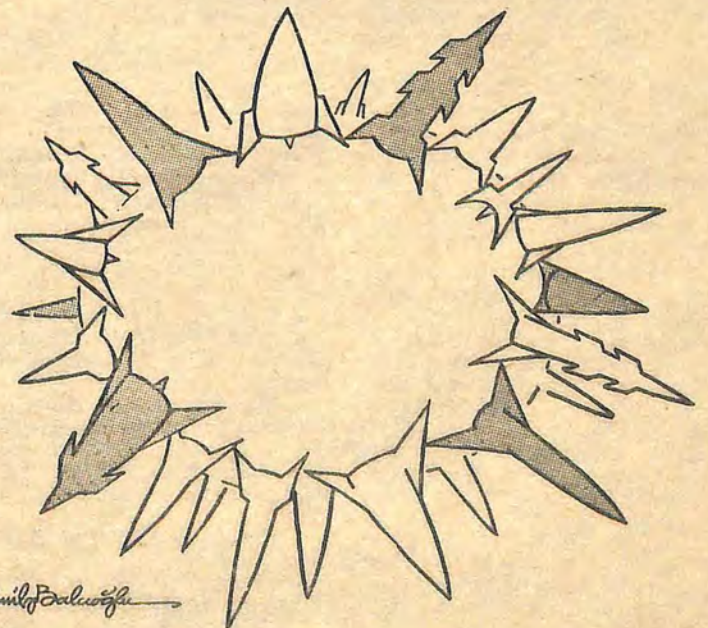
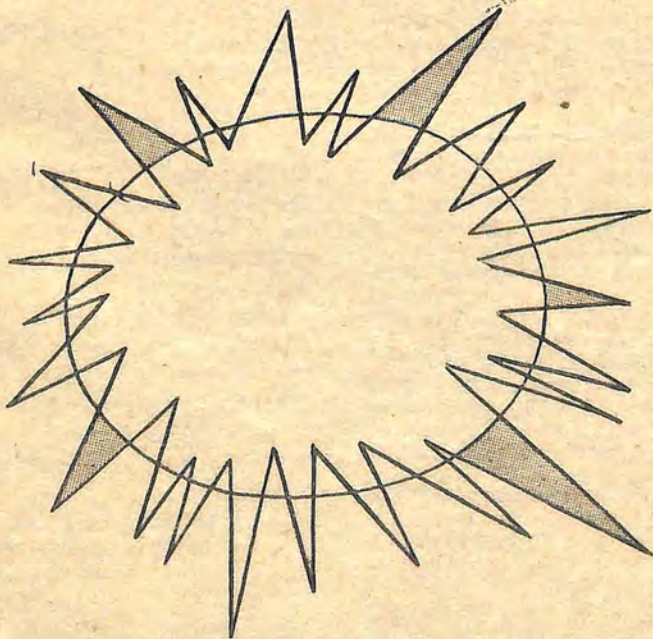
PAZAR

Paşanın sitemi

İnönü, «İşçi meseleleri ile biz uğraşırız, işçiler bize oy vermez» demiş.

Doğrudur. Sayın İnönü, partisindeki benimsemediği insanlarla uğraşır, iktidarla uğraşır, diğer muhalif partilerle uğraşır, arada bir de vakit buldukça işçilerle uğraşır.

E insaf... Paşamızın uğraştığı kimselerin durumu ortada... Bu kadar örnek varken, işçi söylenenlere değil oy, kulak bile vermez!



Güneşin parçası!..



DUVARA dayanmış, çiğlet çiğ-neyen benzinciye:
— Retik Acentasına nereden gidilir? diye sordum.

Dayandığı duvardan ağır ağır ayrılarak:

— Çok kolay, dedi. Beni takip edin.

Altında benzin istasyonunun bulunduğu dört katlı modern yapının merdivenlerini tırmanırken hiç konuşmadık. O, çiğletini çiğniyordu; ben ise acentada söyleyeceğim lafların işveçlerini düşünüyordum.

Biraz sonra damdaydık. Benzinci, bitişikteki iki katlı yapının Retik Acentasına ait olduğunu söyledi. Teşekkür bekleyen bir hali vardı.

Çok sinirlenmiştim:

— Amma iş ha! diye çıktım. Bu nu aşağıda söyleyemez miydin?

Son derece rahat bir şekilde:

— Alışılmış hareketleri yapmak tan nefret ederim, dedi.

— Seninki insanlık değil. Şu kadar kat tırman, ondan sonra tekrar in...

— İşte onu yapmana hiç lüzum yok. Şu yağmur oluşunu görüyor musun? Acentaya oradan inebilirsin. Pardon, «inebilirsin» değil, inmek zorundasın. Zira tavan arasının kapısı rüzgardan kapandı. Anahtar da dışarıda kaldı maalesef. Senin yüzünden ben de oluktan ineceğim. Bir daha kimseye iyilik yapmak mı?..

— Aman ne olur yap! dedim kız; gınlukla.

Kapıya koştum. Gerçekten kapanmıştı. İşveçliye bağırımdı:

— Allah belânı versin, alçak herif! Fakat hiç sevinme; oluktan inmiyeceğim! Şimdi buradan seslenir, açtırırın birisine kapıyı!

İşveçli, üzerime doğru yürüdü:

— Öyle bir şey yaparsan, aşağıya sesinden önce inersin!... Atarım seni!... Güllünc olmak hiç işime gelmez. Ben kendime «Aaa, salak adam anahtarı dışarıda bırakmış!...» dedirtmem!

Bana doğru ilerlemekte devam ediyordu. Selâmeti oluğa sarılmakta buldum.

Acentada bir koltuğa yığılmıştım. Parçalanmış ellerime oksijen, pamuk yetiştirdiler. Bebek gibi bir genç kız:

— Bütün İşveçliler o benzinci kadar kötü değildir, dedi. Nedense onun yabancıları karşı bir hıncı var. Ashnda anahtar cebinde. Dışarıda unuttuğu falan yalan! Ah bilseniz, kaç kişi indi o oluktan. Onun yüzünden burası hastahaneye döndü. Ne hain adam!...

Biraz önce Türk klavyeli daktilo hakkında bilgi almak üzere Sipariş Bürosuna giden delikanlı döndü. Maalesef, ellerinde istediğim tipte daktilo yokmuş. Dört ay beklersem, Türkiye için hazırlanacak makinelere bir tanesini bana verebilirlermiş.

— Japonecası, Siyamcası var da, Türkçesi yok. Acaba Siyamca yazamaz mısınız? dedi.

— Biraz zor olmaz mı? dedim. Siyamca öğrenmek, her halde pek basit olmasa gerek. Hadi öğrendim diyelim, bizim dergide Siyamca bilen kimse yok ki.

Kolaylık göstermeleri için, yazar, mizah yazarı olduğumu daha önceden kendilerine söylemişim. Elimdeki yaraları oksijenle silen kız, niye İşveç klavyeli bir daktilo almadığını sordu. Biraz gayretle hikâyelerimi pekâlâ İşveç yazabileceğimi ileri sürdü. Aynı kanaatte olmadığımı söyledim.

Kuzey cephesindeki yüzlerde hiçbir şey yok

— Şu halde dört ay bekliyeceksiniz, dediler. İşveç Türkiyeye daktilo makinesi ihraç eden başka bir firma yok. Ya da Almanya'ya geçeceksiniz.

Almanyadaki benzincilerin İşveçtekilerden daha insafsız olduklarını söyleyerek teklifi şiddetle reddettim.

Yaraların oksijenlenmesi sona ermişti. Genç kız, penislinli bir toz serptikten sonra araya gazlı bez koyarak iki elimi birden sargı beziyle sarmaya başladı. Kelepçelenmiş gibi olmuştum. Şaşırdığımı gören kız konuştı:

— Niye mi böyle sarıyorum?... Ellerinizi kullanmayasınız diye... Zira çok hırpalanmışlar. Kullanırsanız, feci iltihaplara sebep olursunuz.

Bu arada arkadaşlarının yardımı ile sağ bacağımı, halka şeklini almış olan kollarımın arasından geçirdi. Ayrıca bu bacağımı da diz kısmından sağ kolumun dirseğine sıkı sıkıya bağladı.

— Bunu da, dedi, kollarınızı oynatamamanız için yaptım. Kollarınızı gövdenize bağlayabilirdim ama, o zaman, yürürken dengenizi kaybederdiniz.

Dikkat ettim, ciddiydi. Eğer yüzünde alayın en ufak bir kırışmasına rastlasaydım, ortalığı allak bullak edecektim. Arkadaşları da ciddi idiler.

Nankörlükle itham edilmektense, bu komik ve iskenceli duruma katlanmak daha uygun olacaktı... Koltukta oturan sanki ben değildim de, kocaman bir «ğ» idi.

Bu harf, birden aklıma bir şey getirmişti. Bağlarımın müsaadesi nisbetinde atıldım:

— Kuzum, Siyamcayı, Japoncayı bir yana bırakın da söyleyin: Elinizde Türk harfleri var mı?

— Var, dedi delikanlı. Haa, anladım: Bir İşveç daktilosuna o harfler takılınsı diyorsunuz. Çok pratik! İyi buldunuz!

Biraz duraladı:

— Yalnız «ı» yok.

— Canım, o dert değil! Atelyede bir «ı» harfinin noktasını egeleyiverirler, «ı» olur biter.

Atelyeye telefon açtı. İmkânsızmış. Çünkü nokta, harfe pek yakınıymış. O eğelenirken harfin kendisi zedelenirmiş.

Böyle ufak tefek engeller beni asla yıldırmazdı. Bir «ı» getirmelerini rica ettim. Getirdiler. Kendilerinde acaba kışkaçlı bir tırnak makası var mıydı? Delikanlıda varmış. Çıkardı.

— Şimdi, dedim, kıştırın o noktayı makasla, kesiverin. Ellerim bağı olmasa, size zahmet ettirmezdim.

Kızların «olur» du, «olmaz» dı, «harfin madeni makasından daha sert» ti ididaları arasında delikanlı makası bastırıverdi. Küçük bir çıtlama...

— Oldu bel... diye haykırdı çocuk. Tek bacakla doğrularak baktım. Olmuştu. Hem de mükemmel bir şekilde...

— İşte bir «ı» size! dedim.

Delikanlı birden durgunlaşmıştı. Sebebini sordum. Makasın ağza bozulmuşmuş. Ona üzülümüş. Parasını memnuniyetle ödeyeceğini söyledi.

— Parasında değilim, dedi. Hâttâ olarak değerli.

Bu makasla sevgilisinin ayak tırnaklarını kesmiş bir kere de...

Yeni bir makasla kesmesinde bir

engel mi vardı?... Varmış elbet. Sevgilisi ile dargınmışlar. O anda gözleri parladı. Fakat ben, satın alacağım bir tırnak makasıyla sevgilisinin evine gider de onun tırnaklarını kesersem, mesele halledilmiş olurmuş. Bağlı ellerle tırnak kesmenin zor olduğunu bildirdim. Rica ettiğim takdirde, sevgilisi, tırnaklarını kendi kesermiş... Ben bu işin peşindeyken, onlar da makinemi hazırlatacaklarmış. Kızın adresi elime tutuşturuldu. «Bağları çözseniz» dedim. «Asla!...» dediler.

Adresi verilen eve taksiyle gitmiştim. Tırnak makasını, önünde durduğumuz bir mağazadan soför alıvermişti. Bağlı durumda arabadan inip etrafa güllünc olmak istememişim. Zaten taksiye binisiye kadar duymadığım laf kalmamıştı. Hele yaşlı bir İşveçli adamın «Şu şeytan yavrusu yabancılar, acayıplıklarla beynimizi altüst etmek istiyorlar!» diye bağrışını hâlâ unutamiyorum.

Kız da ne kız'mış hani. Çirkin mi çirkin, fakat ateşli mi de ateşli... Tırnak makasını cebimden kendisinin almasını rica eder etmez üstüme saldırdı. «Şu cepte» dediğim halde kurcalamadığı cep bırakmadı. Mıncıkladıkça, bu kadar çok cep yaptıkları için erkek terzilerine küfrettim durdum.

Sonunda «Sevişeceğiz» diye tutturamaz mı?... Yoksa tırnak işi suya düşmüş. Hadi gel de sevişme! Yahu böyle bağlıyken hadi gel de seviş!

Az sonra kollarımın arasında sağ bacağımın başka bir de şu çirkin kız vardı. Picasso'nun tablolarına dönmüştüm. Adeta hem kızla, hem de bacağımı sevişiyordum... Elimde olsaydı, hangisini mi tercih ederdim?... Hiç tereddütsüz, bacağımı...

Buyrun cenaze namazına!... Benim daktilonun «ı» harfini yanlışlıkla başka makineye takmışlar. Şimdi bana iki daktilo satmaya kalkıyorlar. Dünya kadar taksi parası ödediğim için zaten canım sıkılıyor.

— Canlarım, ruhlarım, şekerlerim, ne yapayım ben iki makineyi?... dedim.

— Biri esas makine olur, dediler. Onunla «ı» harfi dışındaki bütün harfleri yazarsınız. Sıra «ı» ya geldi mi, kağıdı çıkarıp öbür daktiloya takarsınız.

Hani yüzlerinde biraz dalga geçme ifadesi olsa, analarını belleyeceğim. Ama yok. Ciddi mi ciddiler.

— Siz, dedim yorgunu yokuşa süreceğinize, şu harfi ondan söktürüp berikine taktırsanız ya!

Olamazmış. Atelye üç aylığına dolmuş. Bunları da zaten yalvar yakar taktırmışlar... Dayattım. Beni reklâm şefine götürdüler. Şef, Retik Daktilolarının üstünlükleri hakkında bir yığın şey söyledi. Bir Retik, başka markalı iki daktiloyu eskitirmiş. Ben iki makine almakla ashında dört makineye sahip oluyordum.

— Vazgeçtim olmaktan, deyip çıktım.

Seke seke, kızların bulunduğu kışma döndüğümde kafam ve kasıklarım kazan gibiydi. Evet, küçük su dökeceğim de gelmişti. Delikanlı görünürlerde yoktu. Biraz bekleyeyim dedim. Sabredemedim. Çok sıkışmıştım.

Yaramı saran kıza bana tuvaleti göstermesini rica ederken kıpkırmızı olmuştum. Koluma, daha doğrusu sağ bacağıma girerek beni tuvaletin içine kadar götürdü. Çıkmak üzereydi. Birden bağı olduğumu hatırladım. Bu durumda nasıl su dökelür?

Çenemle sargı bezlerini işaret ederek «Çözer misiniz?» dedim. Sonradan anladığına göre, kız, pantolonunun çözülmesini istiyordum sanmış... Önce bir durdu. Arkasından utançla karışık, fakat yüz hatlarını hiç oynatmayan bir kakkaha atarak:

— İşte onu yapamıyacağım! dedi. Pes ediyorum!

Ben, kızın yanlış anladığından habersiz:

— İyi ama, dedim, çözüp çıkar-mazsanız nasıl şey yaparım. Affedersiniz?..

Zıp zıp zıplayıp gültüyor. Güldüğü sadece sesinden belli:

— Aman aman, pes, pes!... Susun, ne olur!...

Ben hâlâ farkında değilim:

— Hadi çözün Allaşına! Fecî sıkıştım.

— Asla!...

— Hiç olmazsa ucunu çıkarın! Geri kalanı ben hallederim.

Elini midesine bastırıp «Öööö!» dedi. Sonra ilâve etti:

— Yok, artık bu bahsi kapatalım! Arkasından yavaşla sıkı ve:

— Siz gerçekten de mizahçıymışsınız, dedi. Bizleri mat ettiniz. Hele şu anda beni... Aynı zamanda mükemmel bir aktörsünüz de. O kadar ki, bir ara sizi işletmeye muvaffak olduğumuzu bile sanmıştık. Rol yaptığınızı hiç mi hiç sezdirmediniz.

Sonra sargı bezinin düğümünü sökmeyle koyularak fettan bir edayla:

— Pantolonunuzu değil ama, bağlarımı çözeyim, dedi.

Az daha «Canım, benim istediğim de buydu!...» diyecektim. Kendimi zor tuttum. Kızın, çözülmesi beklenen şeyi yanlış anladığını ancak o zaman kestirdim.

— Şakamıza kızmadınız ya? diye sordu.

Biraz kasılarak:

— Hıh, dedim, benim için basit şeyler bunlar!...

Yarım saat sonra, her şeyi tamamlanmış bir daktilo ile acentadan ayrılırken düşünüyordum: Sakın bu kuzeylilerin şakaları da şakacıktan olmasın?

Yalçın KAYA

✱

Var mı?

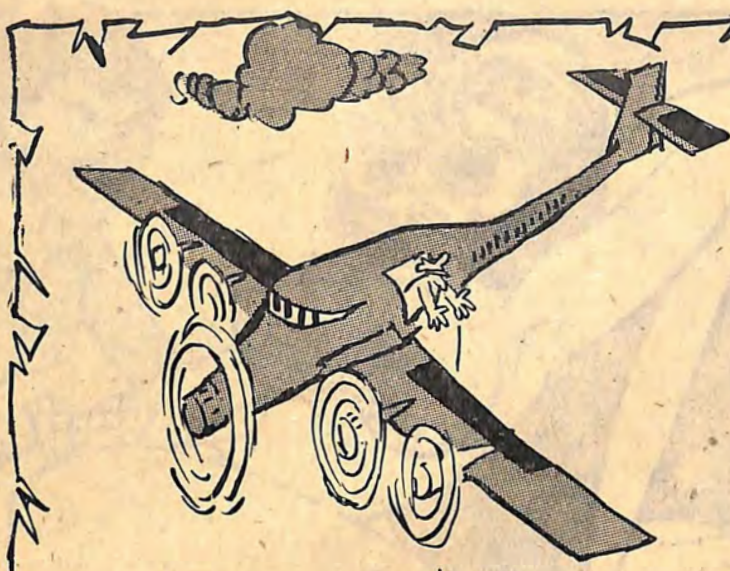
Düzenlenen bir seminerde açış konuşmasını yapan Tekel Genel Müdürü, «Piyasada kulanılmış dört kalite çay var» buyurmuş.

Kutu bahsinde biz de aynı fikirdeyiz. «Esktra Harman» var. «Turist» var. «Filiz» var, fakat maalesef çay yok!

Tika basa

Türkeş, beslenme politikası istemiş.

Eyvaah, yine olan zavallı bizlere olacak anlaşılan. Eski-den politikayla sadece kafamızı şişirenler, bundan sonra karnamızı da politikayla do-yurmağa kalkışacaklar!



Polis kaçakçıları
uçaklarla takip
ediyor...Gazeteler.

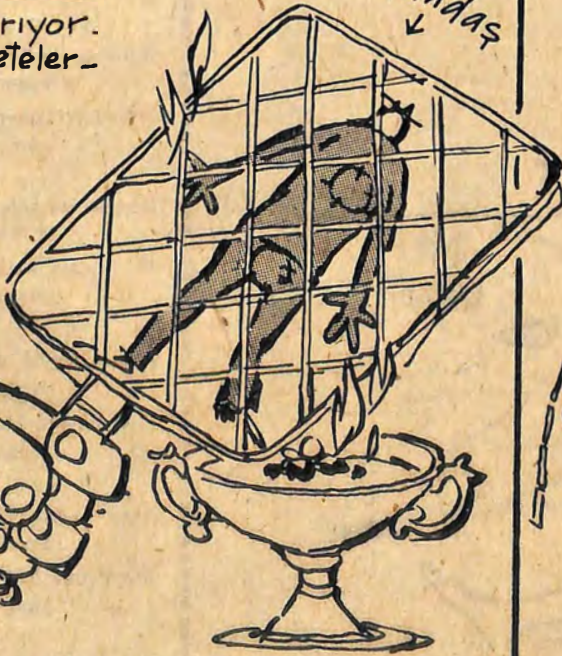


KARAKOLA
TESLİM!!



Kasaplar et fiyatlarını
durmada arttırıyor.
-Gazeteler-

Vatandaş
↓



PİRZOLA

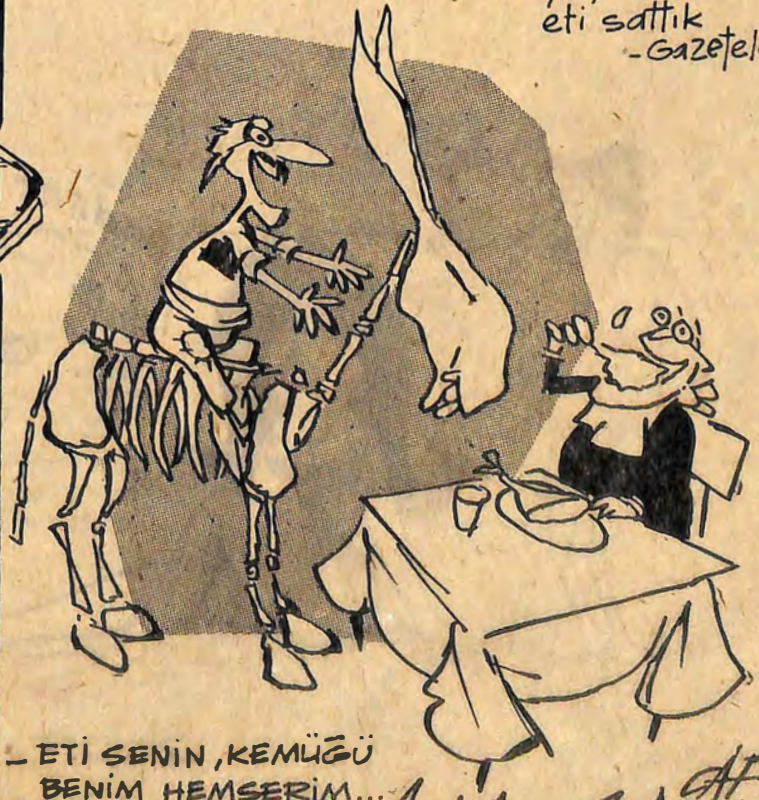


BİRLEŞMİŞ
MİLLETLER

- KARIMI SALDIRGAN
İLAN EDİYORUM...



İtalyaya eşek
eti sattık
-Gazeteler-



- ETİ SENİN, KEMÜĞÜ
BENİM HEMŞERİM...



— Ne güzel parça!...
— Parça değil, parçalar!



— Hükümetin aldığı yeni tedbir!
— Yaaa, iyi ki biz de Erenköyü!

Terbiyesiz

Delikanlı, kız kardeşini kolundan hırsla savurarak bağırdı:
— Seni plâjda biriyle görmüşler.

Kız da isyanla bağırdı:

— Ne olmuş görmüşlerse? Hem o çocuk yabancı değil ki, Müjgân'ın ağabeyisi idi.

— Sana yüzme öğretti mi bâri?

— Hadi be sen de, terbiyesiz!..

Borç

İlk buluşmalarında A a'ya gittiler. Oğlan kızın kulağına eğilecek:

— Bana bir tokat vurur musunuz? dedi.

Kız:

— Anlaşıldı, dedi. Hay i öpeceksen öp.

İkinci buluşmalarında a plâja gitmişlerdi. Oğlan bir ara kızı sarıldı ve öptü, fakat arkasından

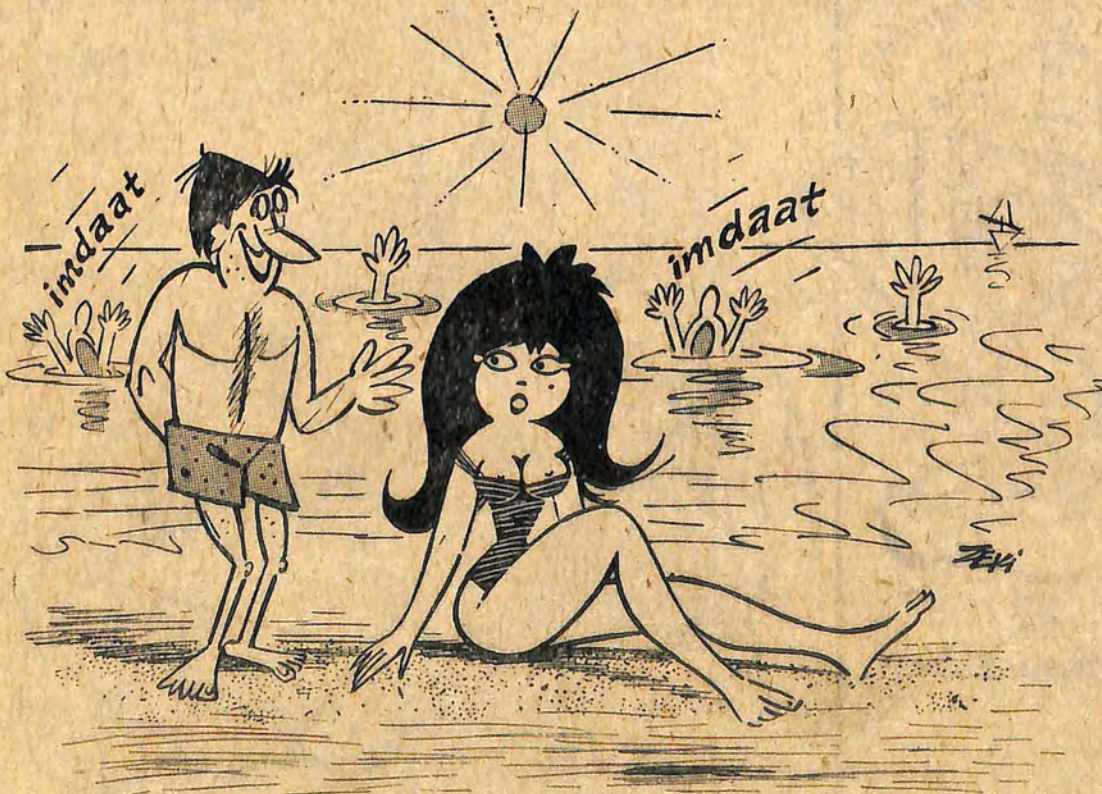
iki tokat suratında patladı.

Delikanlı gülümseyerek:

— Benim bildiğim, dedi, bir öpücüğe bir tokat vurulur. Demek bir kere daha öpebilirim.

Kız fıkırdarak bir kahkaha attı:

— Öyle yağma yok şekerim... Unuttun mu, Ada'da sana bir tokat borcum kalmıştı!..



— Noolur güzelim, boğul da kurtarayım!..

Plaj

Yaz hayat verdi bize.. Müjde; düştü denize
Çoktan karpuz kabuğu!

Felekten gün çalmalı: Bu sıcakta almalı
Bir plâjda soluğu!

Necdet.. Ne oturursun? Pinekleyip durursun?
Keyif çatıyor dünya!

Çıksın dolaptan mayo.. Herkes yapıyor banyo:
Mahşer gibi lorya!

Dolmuş, halkı getiren, Sirkeci'deki tren:
Vagon balık istifi!

Güzelleri taşıyor: Yolu zevkle aşılıyor
Görün lokomotif!

Ooooh; bu yolculuk ne hoş: Yaşlı ayık, genç sarhoş
Millet omuz omuza!

İki yosma kızmış bak: — Herif; biraz dur uzak,
Sürtünme kolumuza!

Plâjda kırdık dümen... Bir bilet aldım hemen...
Girdim sanki cennete:

Ilık, baygın bir hava... Birçok «Âdem» le «Havva»
Zevk olmaz bundan öte!

Avuç kadar bikini... Sütyenler mini mini...
Yeniçağ pek utangaç!

Meydanda hep bacaklar... Nerdeyse vuracaklar
Anadan doğma kulaç!

Başım döndü ansızın, bir altın saçlı kızın
Görünce gözlerini.

Bakan elbet sendeler... Bu zümrüt gözler deler
İnsanın ciğerini!



ylülerin yüzünü güldürecekmiş...
turuyoruz!..



— Niye nişan yüzüğünü çıkardın?..
— Hava çok sıcak!...

Yaz

da da bikini var: Asma yaprağı kadar...
Sözümüne örtünmüş..
rtkun dur, yoksa işin... Bornoz diye güneşin
ışığını bürünmüş!
p bu yana bakıyor... Hem de bana bakıyor..
Tanıyor mu acaba?
ki bir ahbap belki... Çok gösteriyor ilgi..
Güllüşleri de caba!

ah, Allaaah... Bu da kim? Mutlak bildik... Netekim
Selâm verdi başıyla!
nha Lir köşe buldu... Konuşmaya koyuldu
Sonra arkadaşıyla!

sonunda uyandım... Bu saflığıma yandım..
Geç anladım bu iş ne?
lay avlanan bir kuş... Git, teklifsizce konuş..
Ayol, kız aşna fişne!

men gittim yanına... Şaşırdım, vay canına,
Rotam yanlışmış benim!
dedi: — İsmim Deniz... On yıl önce sizsiniz
ilkokul öğretmenim!

looo... diye bağırdı... Hoş bir genci çağırdı..
— Tanıştırayım: Kocam!..
Memnun oldum, evladım!.. — Uzaktan selâmladım,
Tanımadınız, hocam!

denbire apıştım... Hayli afallamıştım..
Kaldım müşkül durumda!
Bize müsâde... diye; girdiler kabineye..
Ben de oynadım kumda!..

Necdet Rüştü EFE

Kramp

Kadın, kocasına hırsla bağırdı:
— Kayığa kız almağa utanmı-
yor musun?
Adam, boynunu bükerek ve el-
lerini iki yanına açarak:
— Ne yapayım karıcığım, dedi.
Fazla açılmış, bir de ayağına
kramp girmemiş mi sana?
— Kayığa aldıktan sonra, kız
yatırdığını gördüm. Eğilip ne ya-
pıyordun öyle?
— Acıdan, ciyak ciyak bağırı-

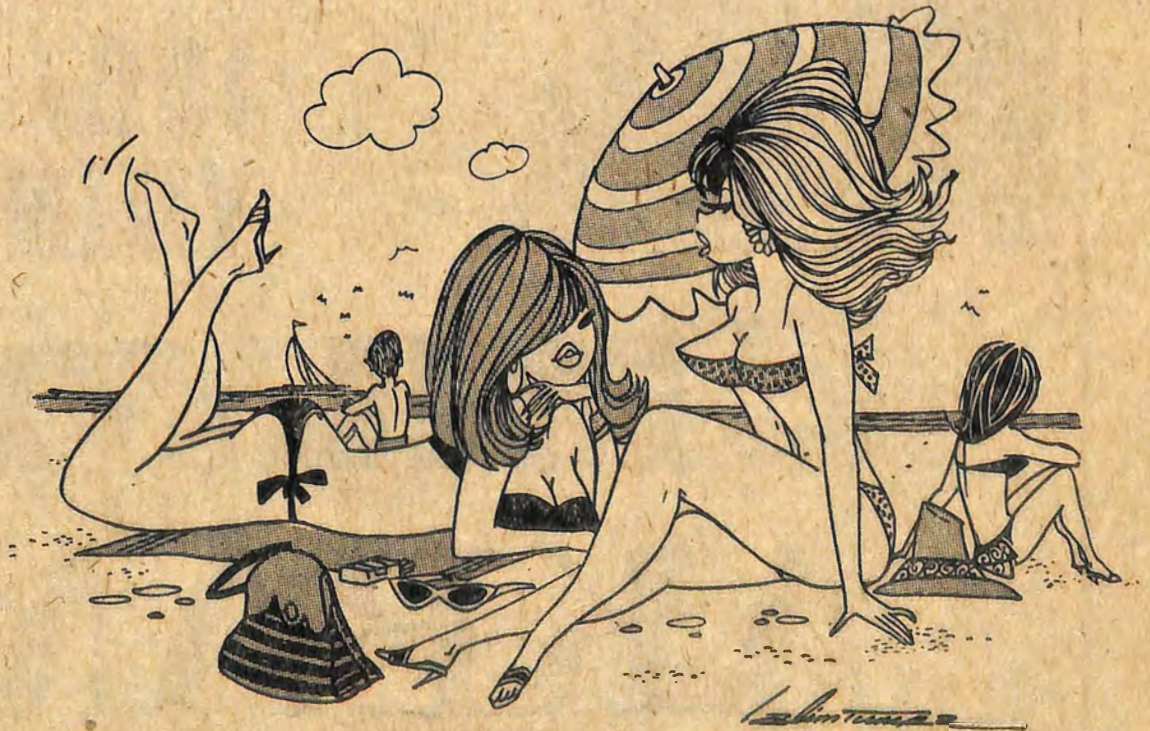
yordu karıcığım. Ayağını oğuyor-
dum!

Zemane

Baba, onbir yaşındaki oğluyla
deniz kıyısındaki bir gazinoya
gider, gelen garsona:
— Bir şişe votka ile bir gazoz
getir!..
Deyince, oğlan babasına döner:
— Babacığım, sana da votka
getirsin!

Ne olur ne olmaz

Plâjda, iki genç kadın kuma
uzanmış konuşuyorlardı:
— Bizimki beni İstanbul'a yol-
larken bana: «Sık sık mektup
yazmazsan kalkar, gelirim!» de-
mişti.
— Peki, sen de mektup yazıyor
musun?
— Hem de nasıl!.. Günde iki
mektup!..



— Şimdi senin yerinde bir erkek olsaydı..
— Hayır, senin yerinde bir erkek olsaydı!..



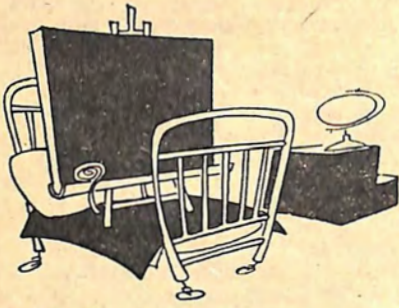
GELECEĞİ
İÇİN

**SİZE
GÜVENİYOR**

SİZ DE
AKBANK'a
GÜVENİN

**1967
YILINDA**

**5 MİLYON
AKBANK**



Aşk Dersleri

Şemsi BELLİ

AŞK ortamında resmin ve ressamlığın târifi ve târifesi yoktur. Her babayıt, kendi gücüne ve kaabiliyetine göre bu dalgaların resmini, ayrı ayrı şekillerle, ayrı ayrı metotlarla çizer.

Buna rağmen biz, klâsik esasların ışığı altında aşkolojik ressamlığını ışıklandırmaya ve renklendirmeye çalışacağız.

Biliyorsunuz ki belli başlı dört türlü resim vardır: Kara kalem, sulu boya, yağlı boya, karikatür.

Eğer, içinizden: «Kara kaş gözlerin elmas» türküsünü mırıldanarak esmer güzeli bir model, ayaküstü, kafatasınızın şövesi üzerine çizmeye çalışıyorsanız bu bir «Kara kalem» çalışmasıdır.

Fazla sulanmamak ve sulandırmanın şartıyla dışisel boyaları tuval üzerinde, ya da çuval üzerinde, (olsun da ne üzerinde olursa olsun) eritmeye çalışarak bir şeyler yapmak istiyorsanız bu çabanız bir «Sulu boya» çalışmasıdır.

Köşkün sokağa bakan penceresinin birinde, siz dizleyen sevgilinizle uzaktan yolladığınız öpücüklerle; köşkün bir başka penceresinde sokağı seyreden annesinin karşılık vermesi, ayaküstü meydana gelmiş bir karikatürdür.

Yağlı boyaya gelince... Bu, çok emeklidir. Çok renklidir. Ömrü uzundur. Yeter ki asıldığı duvar, ya da içinde bulunduğu çerçeve değişmesin!

Renkler:

Gerçek aşkın 72 rengi vardır. 72 si de kırmızıdır. Ateş renginin çeşitli tonlarını taşır. Çünkü efendim, dudak kırmızıdır, yanak kırmızıdır, kâlb kırmızıdır, göğüslerden bacaklara kadar dişi konuların tüm yönleri kırmızının ayrı ayrı tonlarına sahiptir. Uçuk pembeden gül kırmızısına kadar... Eeeee... Bu kadar şey kırmızı olunca... Ve bu kadar şeyi kavrum kavrum tutuşturan, alevlendiren ateş de aynı rengin paralelinde olunca, tabii ki aşkın gerçek rengi de kırmızı olacaktır. (Pembe mektup zarflarını ve iç asarlarını dikkatle inceleyiniz!...)

Evet... Gerçek aşkın rengi budur ama, biliyorsunuz ki en değerli ve en gerçek tabloların aslı bugün sadece müzelerde bulunmaktadır. Piyasada hep röprodüksiyonları, kopyaları dolmaktadır. İşte bu kopyalar üzerinde kırmızıdan başka renklerle de karşılaşsanız şaşmayınız!

Yanakları gül pembesi, dudakları çilek kırmızısı, gözbekleri badem yeşili, saçları altın sarısı (Kuvaför sarısı değil), bir genç kızın bakışlarının çerçevesi içinde şahane bir tablo gibi durması yalnız gördüğünüz renklerin sayesinde değildir. Karşınızdaki objenin nüfus cüzdanı da toz pembedir de onun için... Aynı renkleri taşıyan, fakat nüfus cüzdanı kapkara, bir kaynana suratında aynı kontrast armoniyi bulamazsınız.

Renklerin anlamları:

Kırmızı: (Fazla sırtımayın, biliyorsunuz işte!)

Sarı: «Sarardım, mahvoldum senin için» anlamına gelir zannediyorsunuz değil mi? Hiç de değil!... Sarı, sarılmak mastarının yarısıdır.

Resim

Ve... Paletten tuvale usulünce sürülürse çok tatlı dalgaları meydan getirir.

Yeşil: (Yine yeşillendi fındık dalları!) Belli olmaz... Fıstık dalları da yeşillenebilir... Fıstıklı yeşiller karşısında siz de yeşillenebilirsiniz... Ama dikkatli olun, karşınızdaki pek körpe ise utancından —aşkın tabii rengine dönerek— kıpkırmızı kesilebilir.

Bu saydığımız üç renk, aşkın esas renkleridir. Geri kalan tüm renkler yardımcı renklerdir ve anlamları şöyledir:

Lâcivert	: Asalet
Eflâtun	: Letafet
Devetülyü	: Rezalet
Mor	: Metanet
Gri	: Melânet
Tunç rengi	: Cesaret
Sütlü mavimsi	: Nezaket
Turuncu	: Nefaset
Kavuniçi	: Bereket
Bej	: Hareket
Beyaz	: Nezahet
Siyah	: Kasavet
Bordo	: Azamet
Çivit	: Feraset
Griblö	: Şeytanet
Krem	: Sükûnet
Kurşuni	: Rehavet
Filme	: Siyaset

Perspektif:

Dişi konuların rengi günün değişik zamanlarında ışık ve gölge icabı ayrı ayrı tonlarda görünür. Aranızdaki mesafenin azalması ya da çoğalması, saatin 08.30, ya da 23.30 olması renklerin görünüşünü değiştirir. Örneğin: Aranızdaki mesafe bir kaç yüz kilometre ise tüm renkler soluklaşır ve silikleşir. (Tevekkeli gözden ırak olan gönülden de ırak

olur dememişler!) Aranızdaki mesafe birkaç santimetre olacak kadar yakınlaşmış iseniz her taraf ateş kırmızısıdır... (Yangın vaaar!... diye bağırmanın sakın... Çok tatlı bir yanıstır o!)

Sabahın erken saatlerinde, yarı uykulu, yarı uyanık objelerinizdeki renklere, ışıklara, gölgelere, çizgilere sakın ha göz atmayınız!... (Sabah sabah da resim yapılmaz ki be birader!)

Yaşı kırka merdiven dayamış bir dişi modelin merdivenlerine dayanmış iseniz... O da size az ışıklı, loş bir yatak odası atölyesinde poz vermişse, fazla ışık yakmak, çevrenizi daha çok aydınlatmak densizliğinde bulunmayınız... Tablonuzu güzelleştirmek için yakacağınız her ışık modelinizin çirkinliklerini gözlerinize fısıldamaktan başka hiçbir işe yaramaz...

Ek bilgiler:

FIRÇA: Bıyıklar için «Gerdan fırçası» derler. Bıyıkların fırça olduğu doğrudur. Ama yanaklardaki pudra tozlarını da alır, başka yerlerdeki yağlı boya ve yağsız boya artıklarını da... (Son zamanlarda sakal bırakan genç adamların sadece züppelik için buna lüzum gördüklerini sanıyorsanız budala bir ressamınız... Hayır, hayır!... Ressam bile değilsiniz, câhil bir amatörsünüz!... İster sakal, ister bıyık kılından olsun, yumuşak fırçaların modeller üzerinde sekso-politik etkileri vardır... Bu konuya «Psikoloji» dersimizin dokunma duygusu bahsinde belki yine temas ederiz!)

ESKİZ: Atölyenize modelinizi sokmadan önce konuyu iyice etüdü ediniz. Sonra ilk eskizinizi çizin. U nutmayınız ki eskiz henüz bir ilk deneme, bir başlangıçtır. Esas tablo bilâhare işlenecektir... Ama eskiz başarsız olursa... Hiç... O konuyu bı-

rakın artık... Başka bir model, başka bir obje arayın kendinize... Ya da eğer sabırlı bir kişiyse yeni yeni eskizler yapmaya ve başarılı sonuçlar sağlamaya çalışınız.

EBOŞ: Eskizden sonra kabataslak renklendirme işine «Eboş» denir. (İnanmıyorsanız tanınmış bir ressama sorunuz). Tonalite âyarını beceremezseniz eskiziniz başarılı da olsa tabloya devam edemezsiniz... «Eboş» devresi, «boş» bir mesai olur sizin için...

PORTRE: Aşk ilminde iyi bir ressam, işe portre ile başlar... Portre çalışması yapmadan diğer kısımlara geçmeyi aklınızdan çıkarın... Hele... hele... hele... nü tablolara hiç heveslenmeyin portre mesaisi yapmadan... Anlaşıldı mı?...

Şemsi BELLİ

✱

Şahane yalı

Taşralı tâcir, yazın çocuklarıyla beraber kolayca denize girmek için, denize yakın bir ev tutmak istiyordu. Enlâk simsarlarından birine başvurdu. Simsar:

— Tam istediğiniz gibi bir yerim var. Âdeta eskilerin lebi derya dedikleri gibi şahane bir yalı!

Adam sevinmişti:

— İyi, dedi, yalnız, deniz kabadığı zaman veya lodoslu havalarda binaya bir şey olmasın...

Simsar başını salladı:

— Ne söylüyorsunuz efendim, deniz nerede, ev nerede?

Aynı şey

Bir yaz günü iki eski okul arkadaşları, Ada vapurunda karşılaştılar. Sarışını, esmere sordu:

— Belgin evlendiğini duydum. Nasıl yeni hayatında bir değişiklik oldu mu?

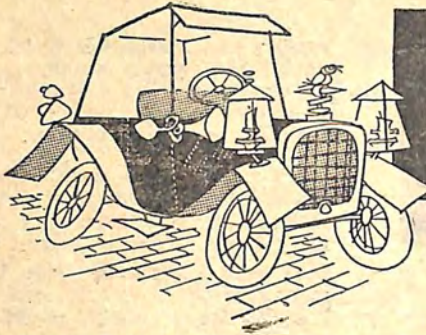
Esmer genç kadın içini çekti:

— Hayır Nuran'cıgım, hep aynı şey! Nişanlı iken Erol gidinceye kadar gece saat ikilere kadar uykusuz kalyordum. Evlendikten sonra da Erol gelecek diye saat ikilere kadar uykusuz kalyorum!



Jane Mansfield Öldü..





Biz yaptık

Muzaffer İZGÜ

ERCÜMET, benim samimi arkadaşımıdır. Evelallah, ikimiz bir araya geldikten sonra, verin elimize biraz tel, biraz sac parçası, elektrik motoru yapalım; verin bir parçacık teneke, istediğiniz aleti yapalım... Kafalarımız değirmen gibi işler. Hele, motosikletimizin üzerine binip de, şehrin gürültüsünden patırtısından uzaklaştık mıydı, neler düşünmez bizim kafalar, neler?... Geçenlerde bir köy kahvesinde otururken, otomobil yapmağa karar verdik. İki kişilik, mini mini, pırıl pırıl bir otomobil... Köylülerin şaşkın bakışları arasında, Ercüment'in kestiği yerden ben başladım, benim kestiğim yerden o başladı nutuğa:

— Arkadaaş, bunca döviz, bunca paranın yurt dışına çıkması...
— Memleketin kalkınması, yabancıya avuç açmaması...
— Otomobil denen dört tekerlekli demir parçası...
— Camı, çerçevesi, karisörü, boyası...

— Yapacağız Ercüment!...
— Yapacağız kardeşim!... Köylünün biri yaklaştı:
— Ne yapıyorsunuz? diye sordu.
— Otomobil, dedik.
— Tunaflı mı?
— He.
— Allah Allah, olur mu ki?
— Sen ne diyorsun dayı? Bizim a-talarımız, karada gemi yürütmüşler...

O heyecanla, kahvecinin parasını vermeyi de unutup evin yolunu tuttuk. Gece gündüz, tam bir hafta uğraşarak otomobilimizin planlarını hazırladık. Sadece dışardan bir motosiklet motörü ile, dört tane de tekerlek alacaktık. Geri yanını, yurdu-muzun demirinden, çeliğinden, sacından, formikasıdan istifade ederek yapacaktık.

Yemeden içmeden kesildik bir ay. Bir ay sonra, tek kapılı, iki kişilik mini otomobilimiz hazır. Boyasını bile kendimiz vurduk. Ama ne otomobil oldu? Konu komşu, gelip hayran hayran seyrediyorlardı. Meraklılar, meraklılarla dolup taşıyordu bizim ev. En çok da, maliyet fiyatına şaşıyorlardı. Altı bin liraya mal etmiştik. Ki, bu fiyata esaslı bir motosiklet alınmazdı bu zamanda.

Şöyle, bizim sokağın içerisinde ve bir köy yolunda tecrübesini yaptık. Saatte yüz yapıyordu ve Avrupa otomobillerini aratmıyacak derecede rahattı. Konu komşu da bizimle iftihar ediyorlar, seviniyorlardı. Ama en çok sevenen ikimizdik. Çünkü, her kuluna otomobil denen şeyi nasip etmezdi yüce Allah...

Aldık otomobilimizi, trafiğin önüne çıktık. Arabamızı dışarda park ettikten sonra, trafik komiserinin huzuruna çıktık:

— Efendim, biz arabamıza plâka almak istiyoruz.
— Hani faturamız veya temiz kâğıdınız?
— Faturamız yok efendim. Bu arabayı biz imâl ettik.

— Bana bakın gençler, zaten âmir beyle biraz önce atıştık, kafam bozuk. Biraz da siz bozup zıvanadan çıkarmayın beni.
— Vallahi biz yaptık komiser bey!
— Ulan nasıl yaparsınız?
— Vallahi yaptık efendim.

— Hani, nerede?
— Dışarda, buyrun görün efendim! Pofluyarak yerinden kalktı:
— İşimiz oyuncağa kaldı, dedi. Ama, arabanın yanına yaklaşınca:
— Yok canım, olmaz öyle şey, diye söylendi. Sahiden bunu siz mi yaptınız?

— Biz yaptık efendim. Altına baktı:
— Yahu bunun rotları da var!
— Var efendim.
— Freni de var!
— Var efendim.
— Kapısı da var be!...
— Var efendim.
— Şöyle bir gidin gelin bakalım!
— Siz de buyrun efendim, dedim.
— Kırılıp dökülmesin?
— Korkmayın efendim, Avrupalılarınkinden sağlamdır.

Yanıma oturdum. Düz yolda, vitesi ikiledim, üçledim, dördtledim... Komiserin ağzı kulaklarına varıyor, ilk kez otomobile binen bir köylü çocuğu gibi seviniyordu.
— Mükemmel, mükemmel!... Bir fren yap bakalım!
Vitesi ufalttım, frene bastım.
— Yahu bu bir harika! Demek siz yaptınız?

— Biz yaptık efendim.
— Kaç lira gitti?
— Altıbin.
— Bravo!
Döndük, geri geldik. Trafiğin önü oldu mahşer. Herkes, bizim yaptığımız mini otomobili görmek için itişip kakışıyor...
— Yahu bravo be çocuklara!...
— Neler var kardeşim, ne cevherler var aramızda.
— Altıbin liraya mal olmuş.
— Vay anasını. Bana sekizbine satmazlar mı acaba?

Komiser, yanaklarımızı okşuyor, sırtımızı sıvazlıyor:
— Bravo bravo, çalışkan Türk çocukları, diyor.

Biz, Ercüment'le ne olmuşuz, zevkten sefertası desem değil, düğün pastası gibi, kat kat... Emniyet Müdürü, nerdeyse bizi canının içine sokacak. Sigara ikram ediyor, hâlimli, hatırımızı soruyor:
— Kalkınacak efendim bu memleket, vallahi billâhi kalkınacak, diyor.

Komiserin odasında kahvelerimizi içerken, bir aylık yorgunluğumuz, komiserin verdiği pahalı sigaranın dumanlarıyla beraber uçup gitmişti.
— Eee efendim, bizim plâka işi? dedim.

Komiser:
— Plâka mı? dedi. Vallahi biz bu arabaya plâka veremeyiz.
— Neden?
— Nedeni şu: Türkiye'de otomobil monte etme ve yapma hakkı sadece sekiz firmaya verilmiştir. Bundan gayrisi otomobil yapamaz!

— Aman efendim... Siz içine bindiniz, gördünüz, freni...
— Mükemmel efendim.
— Direksiyon aksamı?
— Fevkalâde.
— Sağlamlık?
— Diyecek yok efendim.
— Emniyet?
— Bundan iyisi can sağlığı.
— Pekiyi, niçin plâka vermiyorsunuz?

— Veremeyiz efendim, mevzuat... Siz boşverin canım plâkayı, yaptınız ya ona bakın!
— Ama plâkasız dolaşılmaz ki efendim.
— Yahu kardeşim, boşverin dedik ya plâkayı. Yaptınız ya, siz ona bakın. Vallahi bu memleket sizinle ne kadar iftihar etse azdır.

— Ama efendim?...
— Siz yaptınız bu arabayı değil mi?
— Evet efendim.
— Tamaaaam!... Siz ona bakın. An-lasın gâvurun kerataları, Türkiye'de de nasıl araba yapılmış, kaç araba yapılmış, görsünler.
— Ama biz içine binip de gezip tozmadıktan sonra?

— Yahu, siz yaptınız ya ona bakın kardeşim. Aslan Türk gençleri!.. Değil mi ya, yaptınız kardeşim, siz yaptınız...
— Efendim, acaba bunun bir çıkar yolu yok mu?
— Yok kardeşim. Biz plâka veremeyiz. Hem size bir şey daha söyleyeyim mi, bize müracaat etmiş olduğunuz için, şimdi arabayı da geri veremeyiz size.

— Neden?
— Eee, mevzuat kardeşim. Kim inanır sizin bunu yaptığınızı? Ya kaçaksa, ya çalınmışsa? Elinizde fatu-

ranız yok, bir şeyiniz yok. Fakat boş verin canım bunları. Ben inanıyorum, bu arabayı sizin yaptığınıza. Sağ olun, var olun kahraman Türk evlâtları!... Vatan sizin omuzlarınız üzerinde yükselecek.

— Efendim plâka?
— Yaptınız ya, siz ona bakın canım. Vallahi bravo doğrusu, demek bir ayda çıkardınız?
— Evet efendim, bir ayda çıkardık.

— Bravo, yaptınız canım, alâsından yaptınız.

Ercüment'le ayağa kalktık:
— Öyleyse arabamızı götürelim efendim.

Komiser, nerdeyse ağlayacak:
— Veremem çocuklar, dedi. Ama üzülmeyin canım, siz yaptınız ya ona bakın.

Ercüment, benden yufka yürekli. Başladı komiserin önünde tane tane gözyaşı dökmeye. O ağlar da, ben durur muyum? Bir ayın, gecesi, gündüzi, emeği, kafası var onun üzerinde. Komiser bizden yufka yürekli çıktı. Adam hem ağlıyor, hem de masayı yumrukluyor:

— Ah mevzuat, ah!... diyor. Belki on dakika, birbirimizin gözlerinin içine baka baka ağladık. Bizim ağladığımızı gören polisler de içeriye dolunca, tüm trafik teşkilâtı bir olduk, iki kişilik araba uğruna iki saat gözyaşı döktük.

Komiser bizi uğurlarken, adamcağz hâlâ gözyaşlarını siliyor:
— Üzülme canım o kadar, siz yaptınız ya, ona bakın, diyor.

Polisler onu tasdik ediyorlar:
— Yaptılar canım, yaptılar ya, biz ona bakalım, diyorlar.

Arabamızı sevdik, okşadık, oracıkta bırakarak evimizin yolunu tuttuk. Ama, kalbimiz arabanın içinde, onun mis kokan boya ve vernik kokularının arasında kaldı...

Sonradan işi basına aksettirelim dedik. Arabamızın başında poz poz resimler çektirip, sütun sütun röportajlar yazdırdık. O arada şehrin valisi, bizi ticaret odasında tüccarlarla tanıştırdı, şerefimize kadeh kaldırdı:

— İşteee, bu çalışkan, bu yılmaz, bu faziletli, bu çok akıllı Türk çocukları...
— Efendim plâka?...
— Siz yaptınız ya canım, ona bakın.

Şimdi aradan aylar geçti. Hâlâ bizim arabamız kaçak olup olmadığını tahkikatı bitmedi. Zavallı arabamız trafiğin önünde tekerlekleri zincirli olarak durmaktadı. Ara sıra Ercüment'le gidip, bizden bir parça olan bu mini otomobili okşuyor, seviniyoruz...

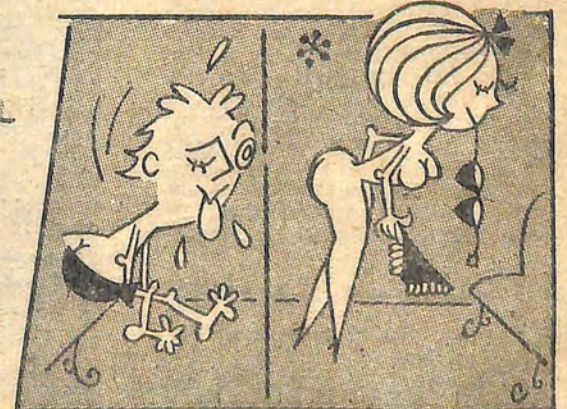
— Yaptık Ercüment değil mi? diyorun.
— Yaptık yaptık, tam yaptık, diyor.

Bazıları, pencereden dışarı uzanan komiserin başını ve yaşlı gözlerini görüyoruz:
— Yaptınız çocuklar, yaptınız ya siz ona bakın, diyor.

— Yaptık efendim yaptık, âlâsından yaptık, diyoruz...
Ama yazın güneşi günden güne solduruyor mini otomobilimizi.



Banyo...



Göz banyosu!...



Bu yaz, yine ağzımızın suları akacak!..



Fakat sular akmayacak!

NÜKLEER BOMBA DEFİLESİ...

Bu haftaki yazıma, aslında at yarışlarının yapıldığı fakat gerçekte bir moda defilesini andıran yıllık Ascot yarışlarından bahisle, bir de hâdise yaratan bir mini-etek hikâyesine değinerek başlayabilirdim. Fakat Amerikan ve Rus nükleer bombalarının Birleşmiş Milletler sahnesinin perde-arkasında ve Çin nükleer bombalarının da dünya milletlerinin gözü önünde defile yaptığı bir hafta içinde işe mini-etek defilesinden başlamak hafiflik olur doğrusu.

Biliyor musunuz, New York'tan gelen haberlerde Başkan Johnson'la Başbakan Kosigin arasında Zirve Toplantısının yapılabilmesinde, Birleşmiş Milletlerde perde-arkasındaki faaliyetin büyük rol oynadığı söyleniyordu. Haberde, diplomatların falan faaliyeti kastediliyordu... Oysa perde-arkasında diplomat falan yok, Amerikan ve Rus nükleer bombaları vardı ve Zirve Toplantısını hazırlayan da bunlardı. Birleşmiş Milletlerde perde arkasındaki bu nükleer bomba defilesi, kimisi Amerikan, kimisi de Rus bomba-modellerini alkışlayan Genel Kurul delegelerinin bazan yumuşak tonlu, bazan da sert havalı refakat sesleri, refakat müziği içinde yer alıyordu.

Başkan Johnson'la Başbakan Kosigin'in buluşmalarına en çok kıran, dünya sahnesine doğru bir mini-nükleer bomba ile ilerleyen Çinliler olmuş. Neden diyeceksiniz?... E, baksanıza, buluşmak için Washington'dan bir adım atmam diyen Johnson'la New York'tan bir adım atmam diyen Kosigin arasında yeni bir prensip ihdas edilmiş... Yarıyolda buluşma prensibi... Nitekim buluştukları yer olan New Jersey, i-kisi arasındaki mesafenin tam ortasıymış.

Peki, Amerika ile Rusya bu prensibi bundan sonra hep uygulamaya devam ederlerse ne olacak?... Doğrusu Çinliler alınmakta ve korkmakta haklılar bundan... Öyle ya haritaya bakınca göreceksiniz ki dev Amerika ile dev Rusya arasında da yarı-yolda Çin var... Bir gün de

İNGİLTERE NOTLARI

Reşit
Aşçıoğlu



Çin'de buluşurlarsa diye korkmazlar mı Pekin idarecileri?

Arap - İsrail savaşıyla ilgili bir fıkra okudum... Efendim, bu son savaş sırasında Nâsir telefonda Kremlin idarecileriyle konuşuyormuş ve istediği silâhların listesini yazdırıyormuş Ruslara. Muhavere sırasında Kremlin'deki idarecilerden biri dayanamayıp şöyle demiş:

— Söyleyin Nâsir'a, Moşe Dayan'a soruversin ne gibi silâhlar istediğini; nasıl olsa silâhlarımızı olduğu gibi onlara terk ediyor! Düşenin dostu olmaz derle ama, Kahire hava alanında Nâsir iki eliyle halka selâm verirken çekilmiş resimde, baktım, Rus Cumhurbaşkanı Podgorny, Nâsir'ın sol elini kaldırmasına yardım ediyordu.

Kulağıma geldiğine göre —bilmem doğru, bilmem yalan— Nâsir yakın bir dostuna «Ne yapalım canım, devlet adamlığını herkes anasının karnında öğreniyor ki!» demiş. Önce pek ihtimal vermedim böyle bir lâf edeceğine ama, Dışişleri Bakanımızın, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda konuşurken Araplarla ve

Mısır'la olan dostluğumuzu belirtmek için söylediği sözlerden sonra inanır gibi oldum... Çünkü Dışişleri Bakanımız «Bizim onlarla çok eski kültürel bağlarımız var» demiş...

MİNİ - ETEKLİ YILDIZLAR...

Şimdi de biraz Ascot idarecilerinden, Ascot yarışları idarecilerinden bahsedelim.

Herkesin belirli kıyafet kurallarına göre gitmesi gerektiği Ascot hipodromundaki idareciler, geçen hafta, dürbünler ellerinde, bakmışlar —uzaktan yıldızlara bakar gibi— yeni tip birkaç yıldız düşmek üzere sahalara... Mini-etekli yıldızlar...

İdareciler, kurallarda eteklerin kısalığı uzunluğu bahsinde bir madde olmadığından mini-etekli yıldızlara bir itirazda bulunmamışlar, fakat mini-etek gibi kısa bir şort giyen kıza takılmışlar. Çünkü Ascot hipodromuna kadınların erkek kıyafeti biçiminde bir giyimle girmesi yasakmış.

Giriş bakımından sadece ortadaki bir dikisi mahzur saymalarının gülünç bir gerçek olduğunu söyleyen kızcağızın imdadına, annesinin pardesüsü yetmiş ve üzerine annesinin pardesüsünü almak şartıyla hipodroma alınmış.

Öyle anlaşılıyor ki, baş-açık girilmeyen yerler için bizde hanımların bazan beraberlerinde başörtüsü taşımaları gibi, İngiliz kızları da bu gidişle, her ihtimale karşı bir bacak-örtüsü taşımak zorunda kalacaklar.

Ben, iki-üç ay önce Londra'dan bir süre için ayrılırken, mini-etekli kızları gördükçe «Bunlar da ne kadar kısa giyiniyorlar?» diye söyleniyordum. Meğer bu durum sadece bir ikazdan ibaretmiş... Daha arkası gelecektir...

Buraya döndükten sonra baktım ki, ayda bir iki santim daha kısalmış eteklerin boyu.

Buralara gelecek olanlara şunu söyleyebilirim, turistik bir deyimle:

— Gelecekleri varsa, görecekləri de var!

Reşit AŞÇIOĞLU



Ay çiçekleri!..



(Ak. : 106)

Yaşlı bakirenin vasiyeti

Altmış yaşına gelmiş ve hiç evlenmemiş yaşlı bir kız, bir gün genç avukatına gitti:

— Müsyö, dedi, kırk sene çalıştım. Hayatım sadece iffet ve fazilet içinde geçti. Bunların sonucu yüzbin lira biriktirdim. Bir vasiyetname yapmak istiyorum ve bazı niyetlerim var. Paramın seksenbin lirasını kendime öldüğüm zaman güzel bir cenaze töreni yapmaları için ayırıyorum. Yirmibin lirasını da —bunu size söylemeye utanıyorum ama, ne yapayım ki isteğim böyle— yirmibin lirasını da bir gün bir gece benimle yatacak olan yakışıklı erkeğe vereceğim. Böyle bir bildiğiniz varsa, yarın akşam evime gönderin lütfen.

Avukat akşam evine gitti. Meseleyi karısına açtı. Karısı da:

— Eh ne yapalım, sen de genç ve yakışıklısın, yarın gece yaşlı kızın evine git, onunla yirmi dört saat kal ve paraları al. Sonra da o paralarla beraber keyif çatarız.

Ertesi akşam avukat, yaşlı kızın evine gitti doğruca.

Aradan yirmi dört saat geçince, avukatın karısı meraklanmağa başladı. Kocası birkaç saat daha gecikince, bir arabaya atlayıp yaşlı kızın kapısını çaldı. Bir iki saniye sonra kocası pencerede gözükerek:

— Karıcığım, beni dört gün sonra gel, al. Cenazeyi belediyenin kaldırmasına karar verdik, dedi.

Boş kâğıt

Anatole askerdeydi. Bir gün bir mektup aldı. Zarfı yırttığı zaman içinden hiç yazısı olmayan beyaz bir kâğıt çıktı.

Oda arkadaşı:

— Onu sana gönderen kim? diye sordu.

— Erkek kardeşim.

— Ondan olduğunu ne biliyorsun? Kâğıtta ne yazı ne de imza var...

— Biliyorum. Çünkü erkek kardeşimle üç senedir dargınız ve bir kelime bile konuşmuyoruz.

Niçin yemiyormuş?

İki arkadaş lokantaya gitmişlerdi. Biri sordu:

— Neden yemek yemiyorsun?

— Pardesüme bakıyorum da...

— Niçin?

— Çalınmasın diye... Seninkini şimdi çaldılar da...



Reklâmınızı
Gazete ve dergilerle
Değerlendirin

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve
Yurt dışı
Reklâmlarınız için
hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı
Caddesi No. : 1
İstanbul.

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telgraf adresi :

BASINKURUMU

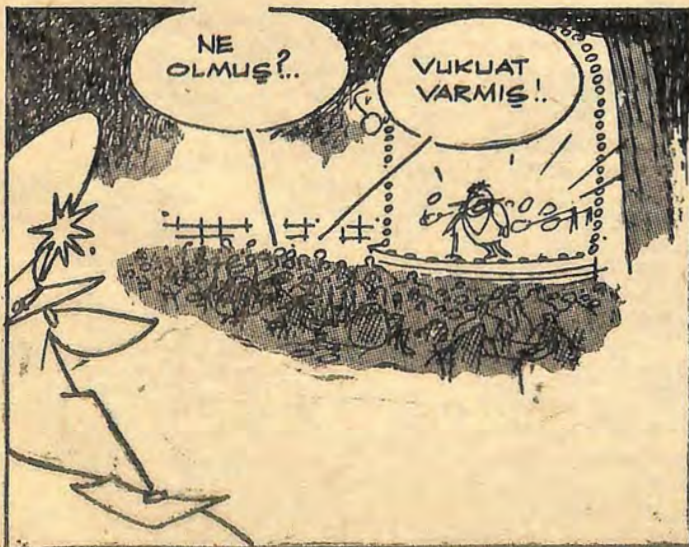


(Basın : 18171 — 105)

fan fin fon ailesi

SEMİH BALCIOĞLU

6



BİRAZ SONRA SPİKER ZEKİ MÜREN'İN ÇIKACAĞINI DAHA DOĞRUSU ŞEREF VERECİNİ MÜJDELEYİNCE SALONDA BİR GEBİLER OLIVERDİ.





it Adası

MUZAFFER İZGÜ



— 27 —

Leblebi faslı bittikten sonra Yılık Kadir, bir avuç bozuk para serpti havaya. Ne de olsa havaya serpiyen bu kez paraydı. Bir kadınla, iki genç kız da para kapmağa koştular. Yılık, bunlardan bir tanesini kolundan yakalayarak, avucuna birkaç kuruş bıraktı. Bu birkaç kuruşa karşılık, kadının yüzünden makas almayı ihmal etmedi. Kadın, hiçbir şey olmamış gibi avcundaki paraları sayıyordu.

Para faslı da bittikten sonra Yılık, söve saya helâya girdi. Helâda bile küfürü duyuluyordu ama Nadire Nene'nin sesi ondan daha baskın çıkıyor:

— Yağlı gürşunlara gelesin inşallah! Ben istesem beş gürüş vermez, elin piçlerine avuç avuç serper, diyor.

Gülistan yanımıza gelerek:
— Gumarda kazanmış, dedi. Küfretmiyor bugün...

— Bu ettikleri küfür değil mi? dedim.

— Ühüü, siz esas ütüzdüğü (1) zaman göreceksiniz. Her adımını atmadan evvel on dene küfür eder. Hele çocuklar, böyle onlara leblebili şeker serpecek, para serpecek ha, gırpacanaya verir vallaha, gırpacanaya... Tuttuğunun bacağını ayırır. Bi gün Hediye'nin oğlunun az daha golunu gırıyordu.

— Bu kadar erkek, hiçbir şey demez mi buna?

— İtten kim çuvala girer ağam?

— Şimdi konuşsak mı?

— Gönüşsak, dedi Necmiye.

Yılık Kadir'in helâdan çıkmasını bekledik. O, tulumbaya doğru giderken, Gülistan yanına yaklaştı. Yılık, içkinin tesiriyle ancak tulumbaya tutunmakla ayakta durabiliyordu. Gülistan:

— Sana su çekiym mi ağam? deyince:

— Allah be!... diye bağırdı. Gülistan su çeksin de, isterse zehir aksın tulumbadan.

Ben de tulumbanın yanına yaklaştım. Hiç tanımadığı birini karşısında görünce:

— Sen kimsin lan? diye sordu.

— Mehdi'yim, dedim.

— Mehdi Resûl mü?

— Yalnız Mehdi.

— Ne arıyon bu avluda?

— Şu karşıdaki odayı tutmak istiyorum da...

Gülistan sözü aldı:

— Karısı da var, dedi. — Göz kırptı Yılık Kadir'e— Garip zavallılar, burya çalışmaya gelmişler.

— Hıı...

— Evi kiralayacaklar işde...

— Gönüşak.

Bizim tarafa doğru yürüdü. Avlu, yine kendi âlemine dalmıştı. Bu arada gözüm Gülistan'ın kocasına ilişti. İki yaşındaki çocuğunu kucağına almış, sineklerini kovalamağa çalışıyordu.

Paldır küldür bizim odanın içine daldıktan sonra:

— Avradın nırde? diye sordu.

— İşte, dedim.

Necmiye'nin suratına uzun müddet baktı:

— Verdim.

Gülistan:

— Kirası kaç? diye sordu.

— Bişe ederik, otursunlar hele!..

Gözlerini odanın içinde gezdirdi:

— Tekmil eşyanız bu mu lan?

— He, dedi Necmiye.

— Çulunuz da mı yok?

— Yok...

— Bizde bi dene fazla var. — Sümüşünü çekti. —

— Tencereniz?

— Yok...

— Bizde bi dene fazla var. Gap?

— Yok...

— Bizde iki dene fazla var...

Çıktı, evlerine gitti. Gülistan, Necmiye'ye:

— Ben sana demedim mi? dedi.

Yılık Kadir'in Necmiye'ye bakışlarını hiç beğenmemiştim ama, bu da avlunun âdetiydi galiba. Biraz sonra Nadire Nene'nin feryadı duyuldu:

— Nerye götürüyon lan oçulu, herifimin yadigârıydı deli pezemek!...

— Çekil lan yolumdan!

— Bırak o tencereyi!

— Giz get yolumdan!...

— Avrat güzel deel mi?

— Lan get yolumdan!...

— Yıktın yıktın, viran ettin evi.

Viranhaneler mekânın olsun işallah!

— Ah ulan goca avrat, her yeri yıktım da, bi seni yıkamadım. Saathaneden daha sağlamışın dingildiyeş!...

— Alın, diye bizim odaya girdi Yılık. Siz o Allahsız goca avrada bakmayın. Onu tenişir paklar.

Yorganın üzerine oturdu.

— Çayınız da yok deel mi? diye sordu.

— Yok ağam, dedi Necmiye.

— Durun, deyip doğruluyordu ki, Gülistan onu kollarından tutarak o turttu.

— Siz oturun, ben yapar getiririm.

Gülistan gidince arkasından:

— Çok severim bu avradı, dedi. Erkek garıdır. Ama herifi, helâya ibrak olmaz.. Eee, söyle bakalım gardeş, ne iş yapan sen?

— Hiçbir işim yok.

— Zenaat, menaat?

— Yok...

— Amelelik mi edecen?

— Bilmem.

— Heç bilmem olur mu lan? Dakmışın arkana lamba gibi avradı, almış gelmişin Adana'ya... Hazır paranız mı var yoğsa?

— Ne arar? dedi Necmiye. Sana verecek parayı bile gara gara düşünüyorduk.

— Boşverin onu. Nasıl olsa alırlık. Anam sorarsa verdik deyin, sona rahat gomaz sizi. Az mı etti dokumacı Şakir'e? Herifin yakasını her gün tutardı. Allahsız, zıbarsa, bi köme paraynan gömecem.

Gülistan, yine aynı paslı tepsinin üzerinde çayları getirmişti. Yılık Kadir:

— Nerde galdın kız? dedi. Yoksa o andavallı goca bişiy mi dedi?

— Alma günahını.

— Ne günahı olur lan o zibidiğin?

Konuşmadan çaylarımızı içtik. Gülistan'la Necmiye ara sıra birbirlerine bakıp gülüyorlardı. Hoşlanmamıştım bu gülüşlerden. Yılık, biraz sonra olduğu yerde horlamağa başladı. Gülistan gülererek:

— Lan Yılık, hadi lan evine, dedi.

Yılık Kadir, homurtuyla konuştu:

— Burası benim evim deel mi lan?

— Kiraladın ya...

— Hıı...

Doğruldu, Gülistan'ın omzundan yakalayarak kulağına bir şeyler fısıldadı.

— Hı, dedi Gülistan.

Onlar gittikten sonra Necmiye, çulu odanın içine serdi.

— İyi adam, dedi.

— Belli olmaz, dedim.

— Ben anlarım.

— Nesinden, neresinden?

— Biz adam sarrafıyık oğlum.

— Babasının hayrına mı getirdi bunları?

— Ya neye ya?

Diyemedim:

— Senin için, diye. Yalnız:

— Gözüm tutmadı bu herifi, dedim. Baksana Gülistan'a nasıl davranıyor?

— Bize nesi?

— İrz düşmanın birisi.

Necmiye hiç seslenmedi. Yorganın üzerinde, bana arkasını döndü

ve uyudu. Uyku tutmadı beni. Neden bilmem, çok beceriksiz, çok küçülmüş görüyordum kendimi iki gündür. Büyük şehrin havası mı, bu avlunun yaşıntısı mı, yoksa içimi kemiren bilmediğim bir kurt mu, bir türlü içim rahat değildi. Aramızda onbeş yaş fark olmasına rağmen, sanki Necmiye benden onbeş yaş küçükmüş gibi, ona lâyük olamama korkusu vardı içimde. Kendimi, o-layların akışına bırakmak istiyor, fakat bir türlü bırakamıyordum. Necmiye'nin yüzünde de bir mutsuzluk vardı. Delikten sızan ay ışığında seyrettiğim bu yüz sanki acılar içerisinde gibiydi. Güzeldi... Onun uğruna her şeye katlanırdım, her şey...

Dışarı çıktım. Hemen birkaç adım ötemde, göğsü bağı açık uyuyan hamalların horultusu, diğer odalardan gelen horultuları bastırıyordu. Arada ağlayan bir çocuk sesi, sinirli bir kaç söz duyuyordum.

— Yat geberesi yat!...

Düşünüyordum. Köyün birine mi gitmeliydik? Amelelik de yapamazdım ki... Köy çocuğuydum, köyde büyümüşüm ama daha doğru dürüst bir kerelik olsun ne bahçe çapalamıştım, ne bağ bellemiştim. Çocukluk yıllarım, Arap İmam'ın önüne diz çökmekle geçmişti hep. Üstelik, çok da zayıftım. Ne yapacaktım bu şehirde, nasıl doyuracaktım Necmiye'yi, kendimi?

Bir tıkırtı oldu. Yılık Kadir'gilin kapısı açılmıştı. Ay arkadan vurduğu için, apaydınlıktı kapı. Bir kadın çıktı içerden. Yel gibi uçtu gitti odasına... Tanıdım bu kadını. Gülistan'dı... O anda Necmiye'yi düşündüm. Gülistan'ın yerine Necmiye'yi koydum. Acaba?... Gülistan'gile de mi çul vermişti, tencere vermişti? Onlarda mı kira işini sonra konuşmuşlardı? Olmazdı böyle şey, olamazdı...

İçeri girdim:

— Kalk Necmiye, dedim.

Uykulu uykulu sordu:

— Niye?

— Çulu da, tencereyi de, kapları da geri vereceğim.

— Sen deli mi oldun Mehdi?

— Delisi yok bunun... Bir çul için...

— Eeee?

— Hiç.

— Vallaha sana bi şeyler oldu buraya geleli.

— Ama sen görmedin ki...

— Neyi?

— Gülistan.

— N'olmuş Gülistan'a?

— Yılığın odasından çıktı.

— Ne zaman?

— Şimdi.

— Sana nesi? Sen misin gocası? Yoğsa gısgandın mı avradı?

— Niye kıskanayım?

— Eee, sana ne ölese?

— Hiç beğenmedim. O kadını da, Yılığ da, bu avluyu da.

(1) Kaybettiği.



* Haftalık Siyasal Mizah Mecmuaı *

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

※

İLAN FIATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiatı : 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor



Marifet

Patinaj yapan bir adam ünlü emprezaryolardan birinin yanına girdi:

— Hiç kimsenin yapamadığı bir marifetle patinaj yapıyorum, dedi. 88888'i buz üzerinde kayarak bir solukta çiziyorum.

— Yani?

— Ne demek, yani?

— Zavallı dostum, bunu patinaj yapanların en acemisi bile becerir.

O zaman adam kendinden emin bir tavırla:

— Romen rakamlarıyla mı? diye sordu.

Nasihat

Bir baba onyediy yaşındaki oğlunun eğlenceye çok düşkün olduğunu göreyerek ona bazı nasihatler vermek lüzumunu duydu:

— Oğlum, dedi, kötü hareketler yapan gençlerin nereye gittiklerini biliyor musun?

Genç çocuk:

— Tabii babacığım, dedi. Haftanın altı günü kilisenin arkasına, pazar günleri de okulun arkasına, giderler.



— Ne yapıyorsunuz? Yalnız değiliz...

— Gustave'ı kastediyorsan, sağdır o!...

Anasının kızı

Artistlerin düzenlediği çılgınca bir partiden sabaha karşı dönuyorlardı. Genç adam, beline sarıldığı kızı bir kere daha öptükten sonra:

— Sevgilim, dedi, bütün yaptıklarınızı annenize söyley misiniz?

Güzel kız tatlı bir gülüşle cevap verdi:

— Tabii... Annem bütün yaptıklarına sadece güler... Ama eve döndüğüm zaman bir sürü ahiret sualiyle canımı sıkın kocamdır.

Ruh doktorunda

Bir kadın oniki yaşındaki oğlunu ruh doktoruna götürdü:

— Doktor, dedi, oğlum kendini tavuk zannediyor.

— Tavuk mu zannediyor?...

— Evet... Hem de beş seneden beri.

— Bana çok daha önce gelmeliydiniz, dedi doktor.

Anne:

— Haklısınız ama doktor, biz zengin değiliz... Yumurtalar işimize yarıyordu, diye cevap verdi.



— Hayır, paketteki size bir hediye değil, benim pijamam!...

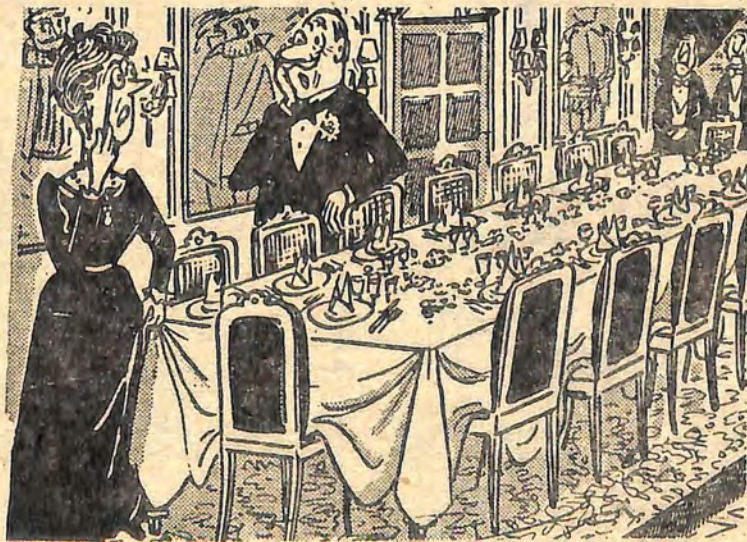
Kür

Madam Dupont bir zayıflama kürü takip etmeye karar vermişti. Kararını kocasına söyledi. Kocas, karısının birdenbire zayıflayarak çok değişeceğini düşündüğünden, durumu çocuklarına önceden haber vermeyi uygun buldu. Mösyö Dupont dört çocuğunu da yanına çağırdı:

— Bakın yavrularım, dedi, az bir zaman sonra zayıf bir anneyle sokağa çıkmak hoşunuza gider mi?

Dört küçük surat hayretle kaplanmıştı. İçlerinden biri:

— Peki şişmanı ne yapacağız? diye sordu.



— Eyvah!... Misafirlere dâvetiye göndermeyi unuttuk!

Büyük iş

Washington'da parlamento âzaları bir toplantı yapmışlardı. İki yüz milyonluk bir yatırımı toplumun işine yarayacak bir şekilde kullanmak istiyorlardı. Mebuslardan biri:

— Onu çok iyi bir işde mutlak kullanmalıyız, dedi. Düşünün ki bu bize seçimlerde pek çok oy kazandıracaktır.

Bir diğer mebus:

— Bu kadar büyük bir parayı hangi muazzam işe yatırabiliriz? diye sordu.

Diğeri:

— Meselâ Missisipi üzerine bir köprü kurabiliriz, dedi.

Sonra arkadaşlarının cevap vermelerine vakit bırakmadan:

— Tabii köprüyü nehrin uzunluğuna kurarız, diye ekledi.

Aptal

Marie-Chantal bir arkadaşına rastladı.

— Gaetan'ı tanıyor musun? diye sordu.

— Tanımaz olur muyum!... Aptalın biridir.

— Biliyor musun, bana evlenme teklif etti.

— Aptal olduğunu az önce söylememiş miydin?..



— Sekreterlerimizi değiştirmek zevkini bana verir misiniz?...

Tavşan

Albert sâkin bir şekilde gazetesini okuyordu. Mektepten dönen oğlu heyecanla:

— Baba, öğretmen güzel tavşan Boule-de-Neige'i tarih dersini en iyi bilen öğrenciye verecek. Yalnız velilerimizin evden tavşanı kabul edip etmeyeceklerine dair bir imza istiyor.

Albert evde bir tavşanın fazlalık teşkil edeceğini düşündüğünden onu kabul etmek istemedi. Ama öğrencilerin sınıfta otuzbir kişi olduklarını biliyordu. Oğlu da pek çalışkan değildi. Hem onu daha fazla çalışmaya sevk edeceğini, hem de tavşanı kazanma şansının azlığını düşündüğünden çocuğun isteğini kabul etti.

Ama ertesi gün çocuk sevinçle:

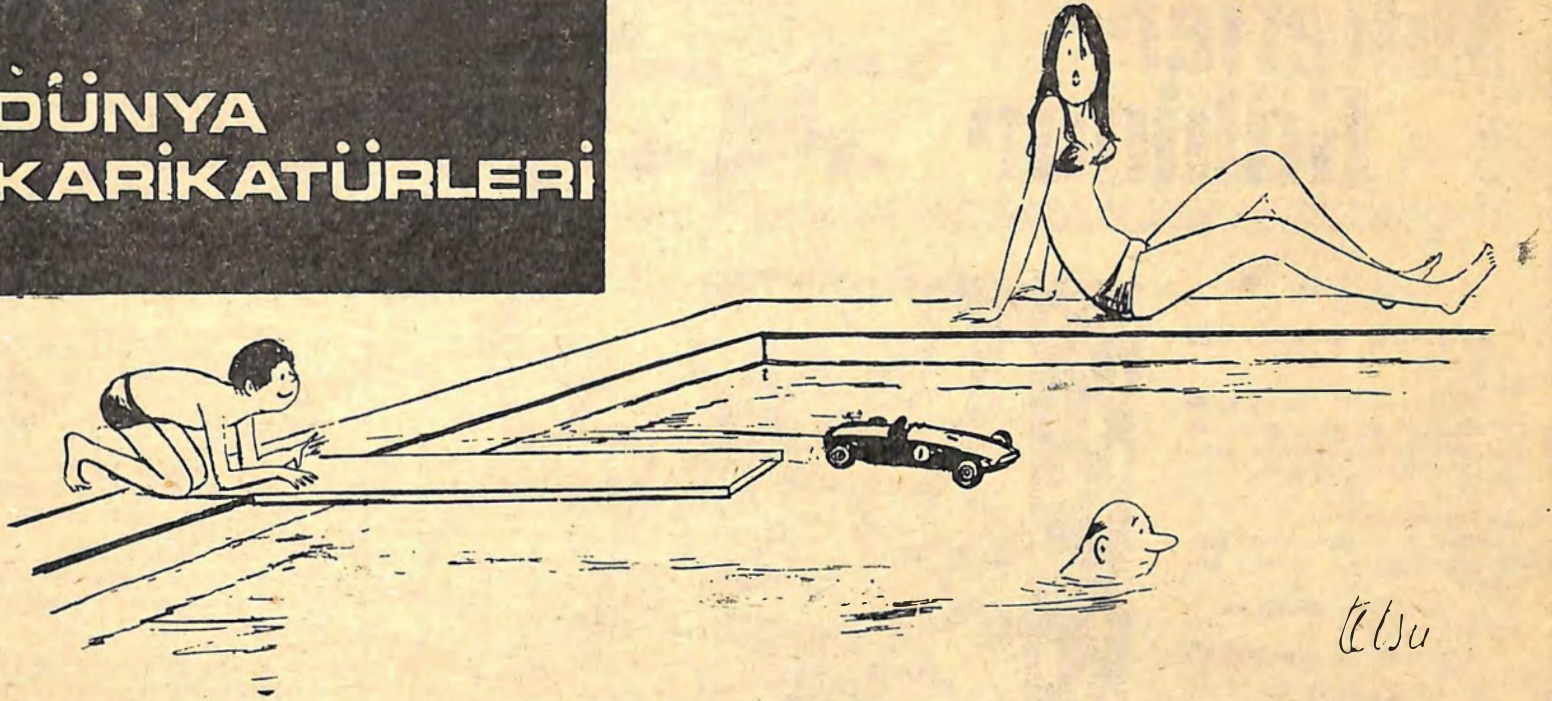
— Baba, Boule-de-Neige'i kazandım, diye bağırarak eve girdi.

— Ne? dedi baba. Sınıfın en çalışkanı sen miydin ki tavşanı kazandın?

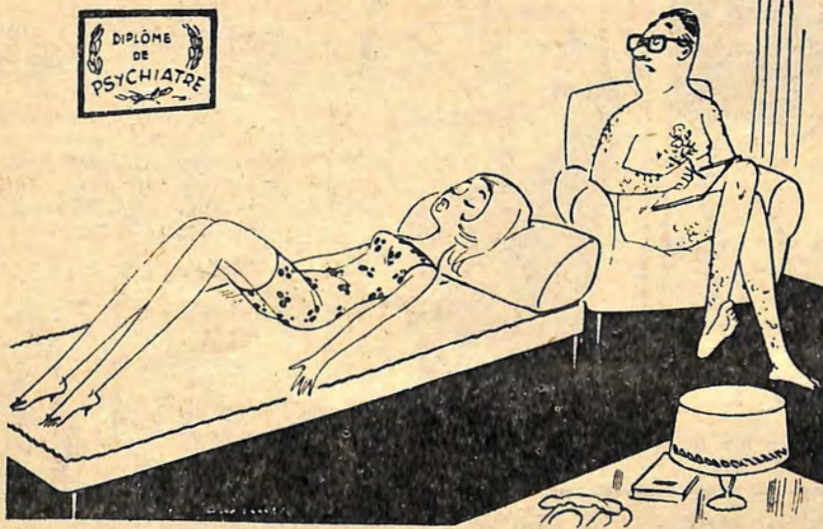
Çocuk açıkladı:

— Pek sayılmam. Fakat, evden onu kabul müsaadesini alan tek çocuk bendim de!...

DÜNYA KARİKATÜRLERİ



— HOOOP BABA, DİKKAT !..



— HAYIR, HAYIR BENİ KATİYEN RAHATSIZ ETMİYORSUNUZ. İÇİNİZDEN GELDİĞİ GİBİ DEVAM EDİN LÜTFEN..



YAZISIZ



— ÇOK SABIRSIZ OLMA... HAVUZA DAHA YENİ BAŞLADIK...



— KOCAMINDA BAHÇEDE YÜN İŞLEDİĞİMİ İSTEMEMESİNİ BİR TÜRLÜ ANLIYAMIYORUM.

MEVDUATIMIZ



6
milyar
lirayı aştı

**BANKAMIZA GÖSTERİLEN BU TEVECCÜH
SEBEPSİZ DEĞİLDİR**

ZİRAAT BANKASI

Akhaha



— Yanlarından niye ayrıldın?..
— Bırak canım, bana yüzme öğretmeğe bile kalkmadılar!..
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>